

P 3, 8-12, 28 | 33

Viure la malaltia amb sentit

Testimoni d'Agustí Cortés, Ramon Prat i Joan Viñas amb motiu de la Pasqua del Malalt

Club més Amics

Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Contacte
Tel. 934 092 700
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

DEL 31 MAIG A L'11 DE JUNY

JAPÓ

Imperi de l'Orient

DEL 14 AL 21 DE JUNY

SUÏSSA alpina

DEL 16 AL 23 DE JULIOL

RUTA NABATEA DEL SUD D'ISRAEL

Antics tresors cristians
Epifania ortodoxa al Jordà

DEL 21 AL 27 DE JULIOL

BRETANYA I NORMANDIA

Fe i patrimoni

DEL 13 AL 23 D'AGOST

L'ÍNDIA

Colors del Rajasthan

DEL 13 AL 22 D'OCTUBRE

REGNES DE L'HIMÀLAIA: NEPAL I BUTAN

JULIOL	Del 6 al 13	PELEGRINATGE a la PULLA	El sud d'Itàlia més autèntic i santuari Pare Pius
AGOST	Del 5 al 12	PELEGRINATGE A TERRA SANTA	Camí de fe, cultura i història
SETEMBRE		L'UZBEKISTAN	El llegat de Marco Polo
OCTUBRE	Del 8 al 19	SUD-ÀFRICA	El gresol multiracial més austral
NOVEMBRE		L'IRAN	La Pèrsia bíblica
NOVEMBRE		NOVA YORK	Llums de Nadal
DESEMBRE		ALPS ITALIANS	Pessebres dels Alps

La Pasqua del Malalt

Som ben conscients que entre els nostres lectors hi ha persones malaltes, de vegades amb llarga malaltia i, també, familiars de malalts. Tots requereixen la comprensió, el suport i l'ajut de la comunitat cristiana. Llegir en comunitat a l'habitació d'un hospital o d'una clínica, o a casa mateix, és una experiència de comunió que pot consolar, encoratjar i obrir horitzons.

També hi ha persones malaltes que, malgrat les seves limitacions, escriuen regularment i envien els seus escrits a molts d'altres. Així ho fa Càrol Garcia, una veritable apòstol, malalta crònica, autora de *Mi hermana África, el continente que cambió el rumbo de mi vida* (Lleida, Milenio, 2016) i d'uns «correus dels dimarts» que envia a centenars de persones. Escriu: «Des de la meva cadira de rodes, en els millors moments, o des del llit de l'hospital, en els més durs, m'ho torno a replantejar tot i a afrontar la realitat tal com és. M'adono que quan he aconseguit distanciar-me del meu "jo" com a centre de tot, un munt de coses boniques continuen passant al meu voltant. Els rostres, els gestos, els

detalls d'atenció i d'afecte de tots els que m'envolten i d'aquells que d'una manera o altra es fan presents malgrat la distància, es van fent font de goig.» També mossèn Ramon Prat de Lleida, acreditat teòleg pastoral, avui malalt, explica en el Primer Pla d'aquest número com, des de la malaltia, ha escrit el llibre de la seva vida.

A moltes parròquies i comunitats, aquests diumenges s'administra comunitàriament el sagrament de la Unció dels Malalts. És una experiència molt rica: per als malalts que la reben, per a les persones que els acompanyen i per als preveres que l'administren. També per als nens i nenes veure com els malalts i ancians són unguits amb l'oli dels malalts esdevé una catequesi memorable.

Jesús va fer dels malalts destinataris privilegiats de la seva acció. Ésser guarit i ésser salvat són afirmacions que tenen molt en comú.

Des d'aquestes pàgines desitgem bona Pasqua als nostres lectors malalts i a les seves famílies. Que al voltant del llit del dolor esdevinguem comunitats esperançades i esperançadores.

Contingut

03	Editorial
05	La setmana
06	Opinió
08	En primer pla
12	Opinió
16	Vida eclesial
24	L'entrevista
28	Cartes dels Pastors
30	Bíblia
32	Litúrgia
34	Espai lectors
36	Societat
39	Laudato Si
41	Cultura
46	Agenda
47	Des del carrer

Ecumenisme viu a Guissona

PÀGINA 18

21
Cap a la pau

36-38
#BeTheKey

In memoriam: Mn. Patrick Stref

PÀGINA 20

Entrevista al cardenal Omella

PÀGINA 24

39
Laudato Si

La setmana en tuits

PAPA FRANCESC @PONTIFEX_ES
Commogut per les pregàries i l'àmplia solidaritat a favor del petit Alfie Evans, renovo la meva crida perquè s'escolti el patiment dels pares i s'acompleixi el desig d'intentar noves possibilitats de tractament

MÍRIAM DÍEZ @MIRIAMDIEZ
Directora de l'Observatori Blanquerna de Religió, Comunicació i Cultura

El Papa nomena 3 dones consultores a la Congregació per a la Doctrina de la Fe. No recordo un comunicat vaticà on hi hagués més dones que homes. Il·lustríssimes senyores, diu.

PERELLUÍS BIOSCA @PERELLUIS_
Director del Cor Catedral Barcelonina

Aquest Sant Jordi serà el primer d'ençà de la guerra civil que no hi haurà missa al Palau de la Generalitat, i per tant el primer que no hi cantarà el @CorCatedralBcn. Malgrat tot, recuperem les completes de Sant Jordi obertes a tothom @cultura_cat

XISKYA @XISKYA
Religiosa de Puresa de Maria

Jo també dono el meu suport total a la víctima de #LaManada en aquests moments. I, si decideix recórrer, confiem que trobi la reparació que es mereix

Zoom

EDUARD BRUFAU

Un acord històric entre Israel i Jordània permetrà construir un canal que porti aigua del golf d'Àqaba al mar Mort. Les obres, que començaran d'aquí a uns mesos, aturaran el retrocés d'aquest mar interior, amenaçat per l'augment del consum d'aigua. El mar Mort és un dels llocs més visitats pels pelegrins i turistes que viatgen a Terra Santa. A la imatge, els efectes de la baixada del nivell d'aigua els darrers anys.

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA
Coordinador d'informatius

Sant Jordi radiofònic

La programació del 23 d'abril va ser especial, sobretot entre les 11 i les 18.40 h, en què vam emetre en directe des de l'Ateneu Barcelonès. Vam compartir amb els oients entrevistes, novetats de llibres, altres propostes culturals i moltes sorpreses.

Amb Mercè Raga al matí i Joan Trias a la tarda, van passar pels micròfons el director general d'Afers Religiosos, Enric Vendrell, l'exconsellera Montserrat Tura —autora del llibre *República pagesa*—, el president de l'Ateneu, Jordi Cassasas, el vicepresident de la Confederació Sardanista de Catalunya, Xavier Tresserras, els periodistes Àngel Rodríguez, autor del llibre *Maria 31 santuaris*, i Dani Vilaró, dels contes *Si em toques, cauré*, i la teresiana Victòria Molins, pel llibre *Dios en la calle*. Finalment, a l'espai *El Mirador de l'actualitat*, vaig moderar un any més el col·loqui amb representants de 4 editorials de llibre religiós: Ignasi Moreta (Fragmenta), Marcel·lí López (Claret), Quique Fernández (Paulinas) i Amparo Gómez (Ciutat Nova).

L'efemèride de la setmana

12 de maig del 2013: el papa Francesc canonitza la beata Laura Montoya, Mare Laura, la primera santa colombiana.

FRANCESC RIU, *salesià*
Missioner de la Misericòrdia

Els destinataris d'aquesta carta són tots els homes i les dones de bona voluntat preocupats pel medi ambient i la salut del planeta

PENSANT-HO MILLOR

«Laudato Si»: tercer aniversari

Aquest breu article, que el nostre *setmanari d'informació i de cultura religiosa* publica en la primera setmana de maig de l'any 2018, té un caràcter especial i és fàcil de comprendre. Heus aquí la justificació.

En la festa de Pentecosta de l'any 2015 el papa Francesc publicà la seva carta encíclica *Laudato Si*, sobre *l'ecologia integral*. Per tant, el diumenge dia 20 d'aquest mes de maig en celebrarem el tercer aniversari. Es tracta d'un document d'evident actualitat que és objecte de reflexió i debat arreu del món, perquè els temes que planteja afecten tota la humanitat.

Francesc ha manifestat expressament que els destinataris d'aquesta carta són tots els homes i dones de bona voluntat preocupats pel medi ambient i la salut del planeta, de tots els països del món.

Ens ha satisfet observar que aquesta carta del Papa ha estat molt ben acollida, també per part de persones que professen religions diferents de la catòlica, i fins i tot per part de no creients. No ens ha de sorprendre gens ni mica, perquè Francesc ha adquirit una auto-

ritat moral indiscutible. En aquesta ocasió s'ha proposat aconseguir que el seu missatge sobre la crisi ecològica arribi a tothom, sense distinció de races, pobles, creences i cultures.

A més a més, ha manifestat que li agradaria que aquest missatge fos objecte de diàleg i fins i tot de debat. Per això, a partir d'aquesta setmana el nostre setmanari li dedicarà dues pàgines (veieu pàg. 39-40). Al llarg de vuit mesos hi recordarem les idees exposades en la *Laudato Si*, i us invitarem a fer-les objecte de reflexió i debat. Serà la nostra manera de celebrar el seu tercer aniversari. Aquesta iniciativa és compartida per altres mitjans de comunicació impresos o digitals, de Catalunya, del conjunt d'Espanya i també d'Iberoamèrica.

Desitgem que el missatge del Papa ens ajudi a «*sortir de l'espiral d'autodestrucció en què ens estem submergint*» (*Laudato Si*, 163).

UN NOU LLINDAR

És al cel el meu «papà»?

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

És la pregunta que un infant, el Manuel, fa al papa Francesc. Així d'espontani i clar: «És al cel el meu papà?» Succeeix durant la visita que Francesc ha fet en una parròquia de la diòcesi de Roma. Entranyable, el diàleg entre ells, entre les llàgrimes d'un fill que fa poc que ha perdut el seu pare i l'acollida paternal d'un Papa que es posa al nivell del que és més petit, més feble... El Manuel, en el moment de fer la pregunta es posa a plorar i el Papa li diu: «Vine, acosta't, Manuel.» En la trobada, arriba el consol de la fe i de l'amor. Comença el diàleg, abraçats. Llavors, Francesc comenta en públic, amb permís del Manuel, el to i el contingut de la conversa.

La preocupació de l'infant és si el seu pare, tot i ser ateu, és al cel. Impressionant la força interior que el mou a preguntar, però més encara l'estimació pel seu pare, a qui el vol al cel. Quina forma tan neta i transparent d'amor, capaç de superar la barrera de la mort i tots els prejudicis que tantes vegades ens impedeixen obrir-nos a la fe!

Aquest pare, papà, ateu, ha

L'amor i el cel es troben, com s'han apropiat l'amor d'un pare pel seu fill i l'amor d'un fill pel seu pare

volgut batejar els quatre fills. Sorprenent. Era un home bo —diu el Papa—. I roman la pregunta del fill: «És al cel, el papà?» El papa Francesc es demana: «Com està el cor de Déu davant d'un papà així? Déu té un cor de papà. I, davant d'un papà no creient, que ha estat capaç de batejar els seus fills i donar-los aquest valor als seus fills, penseu que Déu seria capaç del deixar-lo allunyat d'Ell?»

Tots els assistents responen amb un «No!» unànime. El papa Francesc li diu: «Mira, Manuel, aquesta és la resposta! Déu segurament està orgullós del teu papà. Perquè és més fàcil batejar els fills sent creient, que batejar-los sent no creient. Segurament a Déu li ha agradat molt això que ha fet el teu papà. Parla amb el teu papà, resa al teu papà.»

Hi sobren comentaris. Cal admirar i reflexionar. Fer silenci. L'amor i el cel es troben, com s'han apropiat l'amor d'un pare pel seu fill i l'amor d'un fill pel seu pare. L'intermediari, la solució, ha estat Déu, que és amor. El papa Francesc ho ha fet evident.

Quan arriba la malaltia

**Testimonis
d'Agustí Cortés,
Ramon Prat i
Joan Viñas**

AGUSTÍ CORTÉS

«Cal viure i rellegir
l'experiència de
la malaltia en un
marc de sentit més
profund»

La malaltia, quan arriba, esdevé aquell hoste incòmode que no havies convidat però amb el qual has d'aprendre a conviure. De vegades, l'acabes foragitant, però moltes altres se t'instal·la a casa de forma estable. Amb motiu de la Pasqua del Malalt, hem volgut conèixer el testimoni de tres creients que fa anys que lluiten contra la malaltia. Ho fan amb les armes de la medicina, la cura dels altres i la fe en Crist ressuscitat.

Fa cinc anys que al bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, li va ser diagnosticat un mieloma múltiple. «Ho vaig viure com una contrarietat, però també com una cura d'humilitat. Pensem que som capaços d'afrontar tots els problemes, refiant-nos només de les nostres forces, i la malaltia fa trontollar tot aquest convenciment. Després, arriba el moment de viure i de rellegir aquesta experiència en un marc de sentit més profund. Cal saber encaixar el perquè i el per a què d'aquesta nova situació.»

I així com la vida discorre entre el naixement i la mort, «el que passa entremig es podria resumir com l'itinerari d'una persona que té el gran repte de ser digna de la Resurrecció, és a dir, d'esdevenir digna

de l'amistat de Déu i de la plenitud futura. En aquest sentit, el cristià ha d'anar assumint les contradiccions com a reptes de purificació, de recerca de la pobresa, d'aprofundiment del valor de la vida, d'estimar més amb humilitat i senzillesa i, sobretot, el repte del significat profund de la creu, del moment en què Jesús obre els braços i s'abandona a la voluntat del Pare. És aleshores quan la persona, si ho viu de cor i amb autenticitat, es fa digna de la Resurrecció, de la plenitud futura».

En el moment em què li va ser diagnosticat el càncer de còlon —el 3 de juny farà quatre anys—, el capellà lleidatà Ramon Prat era vicari general del bisbat de Lleida, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida, conseller de Càritas espanyola i acompanyava dotze persones amb càncer. «El moment del diagnòstic va ser impactant però de seguida vaig pensar: "Déu no t'ha enviat la malaltia ni te la traurà, però et donarà, si li ho demanes, la llum i la força perquè no sigui un temps de decrepitud sinó de creixement".»

Per al també lleidatà Joan Viñas, metge cirurgià, director de l'Acadèmia Mariana de Lleida i exrector de

RAMON PRAT

«Visc en un pis com un anacoreta mentre avanço en la recerca de Déu»

la Universitat de Lleida, el diagnòstic de la malaltia, en el seu cas un càncer de ronyó, va significar passar de la bata blanca de metge a la verda de pacient. Això passava el desembre del 2014. «El problema va ser quan em van detectar metàstasi. Això va suposar un canvi radical. Continuo treballant, però a l'agenda tinc anotades totes les proves que m'he d'anar fent de forma regular. Mentre pugui, i el dolor m'ho permeti, continuaré fent vida normal.»

Tots els fets de la vida són plens de llum i de sentit, també la malaltia

Una malaltia de llarga durada brinda oportunitats de creixement humà i cristià que cal aprofitar. «Les realitats més autèntiques de la vida normalment no estan al nostre abast mentre no vivim crisis profundes i no tastem la profunditat del sofriment. Tots els fets de la vida són plens de llum i de sentit, també

la malaltia», reflexiona Mons. Agustí Cortés. «Cal molta pregària, viure amb profunditat l'Evangelí i els sacraments, sobretot l'Eucaristia. Els bisbes i els preveres tenim el repte de viure el que prediquem. La malaltia et fa ser humil en la predicació i en la celebració dels sacraments.»

Després de l'operació i de superar una asèpsia que el va dur a les portes de la mort, la vida de Ramon Prat ha fet un canvi radical. «Sempre he tingut moltes responsabilitats i he viatjat arreu del món, mentre que ara el meu apostolat s'ha concentrat geogràficament a casa acompanyant gent i ajudant dues parròquies de Lleida. Visc en un pis que el pare em va deixar, com un anacoreta, rodejat de llibres i d'icones, com al desert, però no en un desert de sorra sinó de silenci, mentre avanço en la recerca de Déu. Rebo l'ajuda en les tasques diàries de la Casa Sacerdotal. També escric. De fet, el meu darrer llibre, *Record de Déu. Pelegrinatge a la recerca de l'infinít* (Pagès Editors), no l'hauria pogut escriure si hagués estat actiu. No és un llibre meu, és el llibre de la meua vida, és el meu testament.»

Per a Ramon Prat, «hi ha dues coses que donen sentit a la vida: seguir Crist i comunicar a la gent que només Ell dona la felicitat. Ara ho dic des de casa a la gent que ve a veure'm i a les xerrades que em conviden a fer. Per a mi Crist, des que el vaig conèixer quan tenia 15 anys, no és un concepte ni un mètode, és l'amor de la meua vida».

«No dic que sigui desitjable, perquè no ho és, però la malaltia és una oportunitat per créixer», constata Joan Viñas. «La malaltia m'ha ajudat a canviar l'ordre de prioritats, a valorar el que és essencial de la vida, com l'amor, oferir el teu temps als altres, pregar, reflexionar. Així mateix, la pèrdua de qualitats físiques es pot viure com una pèrdua o com un canvi a una situació en què guanyes altres coses. La malaltia és molt educadora.»

Joan Viñas, que va ser delegat diocesà de Pastoral de la Salut durant vint anys i fundador del PROSAC (Associació de Professionals Sanitaris Cristians), fa conferències sobre el món de la malaltia. «Abans les feia com a metge sa, i ara com a metge malalt.» Fruit d'aquesta experiència és el llibre que és a punt de publicar-se: *Com viure amb la malaltia. Testimoni d'un metge cristià*, edi-

JOAN VIÑAS

«La pèrdua de qualitats físiques es pot viure com un canvi a una situació en què guanyes altres coses»

tat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat amb pròleg de Ramon Prat.

«Al llibre explico la malaltia des del punt de vista humà i cristià. Pot fer un servei tant a persones creients com no creients. De fet, hi ha creients que viuen pitjor la malaltia que els no creients, perquè no tenen la fe prou integrada a la vida o no tenen prou elaborat aquest aspecte. En aquest sentit, el llibre també té un component evangelitzador.»

Preparar-se per a la mort és pujar una muntanya molt alta

«Tot cristià ha de meditar sobre la pròpia mort. Davant la perspectiva de la mort sento que es rebel·len dins meu les ganes de viure, però alhora sé que he de ser capaç de l'abandonament total al Senyor», exposa el bisbe de Sant Feliu. I Joan Viñas afegeix que «preparar-se per a la mort és pujar una muntanya molt alta, recomano a tothom que s'entreni per quan arribi aquest moment».

«Primerament, és un fet natural, igual que un dia vaig néixer, un dia moriré», afirma Ramon Prat. «En

segon lloc, és la constatació de la nostra condició d'éssers limitats. I finalment, és la pregunta sobre si ha valgut la pena viure. La pregunta per la mort és la pregunta per la vida. Jo ho he resolt des de la fe del seguiment de Crist, no hi trobo cap més solució. Sempre dic que al final de la vida no hi ha una paret, hi ha una porta. Fa temps que vaig renunciar a imaginar-me com serà la mort. En tinc prou amb la certesa que igual que Crist viu jo també i tothom.»

La Pasqua del Malalt d'enguany posa l'accent en la persona que té cura dels malalts (el cuidador o la cuidadora) i, en aquest sentit, Joan Viñas destaca l'atenció de la seva dona, l'Anna, i dels seus quatre fills. I el bisbe Agustí Cortés, que el 29 d'abril ingressava per sotmetre's a un segon autotrasplantament de cèl·lules, cosa que ha de permetre mantenir el càncer sota control, agraeix l'ajuda dels seus germans i de la comunitat diocesana de Sant Feliu: «És una sort ser bisbe d'una comunitat en la qual tens un tracte sovintejat, he trobat tones d'afecte i de reconeixement, molta gent prega per mi.»

JUAN MANUEL BAJO LLAURADÓ

Director-Coordenador del SIPS-Catalunya

Les famílies dels malalts són l'objectiu tant de la Jornada Mundial de la Salut com de la Pasqua del Malalt d'enguany. Amb aquesta campanya es pretén reclamar l'atenció sobre el paper important que la família té en l'atenció al malalt, i donar a conèixer les necessitats que li sorgeixen en la situació de la malaltia. I també un altre objectiu no menys important és el de promoure l'ajut a les famílies, a les parròquies i hospitals, a fi que puguin desenvolupar aquest paper insubstituïble en l'acompanyament del malalt.

Hem de tenir present que la família del malalt és la que moltes vegades necessita una presència i un ajut. Pensem en aquestes famílies angoixades i esgotades per la tensió i el dolor de veure que es

PUNT DE VISTA

Acompanyar les famílies en la malaltia

perllonga la situació de malaltia en els seus familiars, sabent que no té remei. Pensem en les famílies amb malalts crònics, amb fills amb malalties mentals, amb pares grans que porten anys en un llit.

Tota persona normalment viu en una família i en rep un ajut molt valuós. Quan cau malalta, la família es veu afectada, moltes vegades profundament i necessita, per aquesta

Hem de tenir present que la família del malalt és la que moltes vegades necessita una presència i un ajut

raó, atenció i suport. En molts casos ho necessita tant o més que el mateix malalt, en situacions límit: estat de coma, aïllament en zones estèrils per alguna patologia concreta, o es tracta d'un infant, o en una situació de mort.

Per aquesta raó, la campanya d'enguany anima els agents de pastoral de la salut que facin aquest acompanyament als malalts, però que no oblidin els familiars, que tinguin presents les seves necessitats, especialment les espirituals i que els acompanyin en l'atenció pastoral escaient en cada moment. Aquests membres familiars han de poder comptar amb aquesta valuosa ajuda en aquest acompanyament espiritual i religiós al familiar malalt.

LA SAL DE LA TERRA

Comunicar per orientar

El nou Pla Pastoral ja està en marxa. Ara l'Església a Barcelona té el repte de comunicar-lo a la gent. Volem que ens ajudeu a difondre unes orientacions i propostes per a la conversió pastoral de l'arxidiòcesi que són fruit de les aportacions de moltes persones, creients i també no creients.

Volem retornar a la societat un document que no és un programa tancat i complet, amb uns objectius estratègics, determinats i únics. En efecte, l'objectiu no és proposar unes accions pastorals concretes, sinó oferir un material que ens ajudi a iniciar un camí, personal i comunitari, de conversió pastoral a partir d'una transformació de les nostres actituds interiors.

En època de grans incerteses, volem ser portadors d'esperança

convidant a escoltar i servir, ben atents a les realitats i a les possibilitats concretes de cada persona i de cada comunitat o grup cristià.

Formem part d'una societat que rep molta més informació que la que pot digerir, encara que no anem gens sobrats d'històries realment rellevants. En aquest context, s'inscriu l'estratègia comunicativa que hem dissenyat des de la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social.

Volem irrompre a la plaça pública per presentar materials i recursos que ajudin a emprendre aquest camí de conversió, amb honestat i des de la veritat. Per aquest motiu, l'arquebisbat de Barcelona ha previst la difusió de múltiples peces comunicatives que utilitzin diferents codis per a cada segment

RAMON OLLÉ

Delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social

de població al qual ens dirigim.

Dins del web diocesà (www.esglesiabarcelona.cat) podeu trobar el text íntegre del nou Pla Pastoral en català i castellà però també hi trobareu aquestes peces que l'expliquen de manera gràfica, amena i entenedora. Només cal entrar-hi per veure els cinc capítols en forma de cartell sense perdre's cap detall. També hi veureu les infografies animades que, en format vídeo, descriuen els aspectes més importants.

La línia gràfica que s'ha escollit es resumeix en un panot que suggereix el caràcter urbà i contemporani d'aquest camí que convidem a iniciar. Han estat mesos de treball per comunicar una *Església en sortida* que argumenta amb alegria, naturalitat i emoció.

SABER ESCOLTAR

Nedar i guardar la roba

Aquest títol em ve suggerit per un escrit batejat amb el nom de *Sinceritat i hipocresia*. És, en realitat, una confrontació entre la sinceritat i la hipocresia. Com si entressin en diàleg o, millor dit, com si fossin gairebé parentes. Cosa que pot sorprendre. L'antítesi seria que nedar i guardar la roba són dues realitats que es claven puntades de peu, tot i que, sovint, puguin semblar la cara i la creu d'una mateixa moneda.

Existeix una invitació a la hipocresia? La hipocresia és innata en l'home històric. Els documents antics, les novel·les i la vida en constaten l'existència. Hi ha passatges bíblics que també l'evidencien. Tanmateix, s'ha d'avaluar la «sinceritat». Cal fixar-se que, més enllà d'un alliberament psicològic, ens podem trobar amb una floritura de sentiments i d'apetències naturals. Això és el que, de vegades, s'anomena sinceritat. Una sinceritat que pot ser —i és— exhibicionisme i xerrameca.

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Preparava la redacció d'aquesta segona part referent a l'esperança, quan llegeixo que el papa Francesc ha dedicat una de les seves catequesis als profetes de l'esperança. No l'he volguda llegir, l'he imprès i la llegiré quan acabi l'article.

Cal dir que, com que és una virtut sobrenatural, s'haurà d'assentar sobre els fonaments de la pregària, l'almoïna i el dejuni. Altrament, seria una casa edificada sobre l'arena de la qual va parlar el Senyor. I és bo advertir-ho, perquè no ho confonguem amb l'optimisme, una qualitat purament espiritual, més aviat temperamental. Hi haurà esperança, repeteixo, si hi ha pregària. I Charles

Què fan, a la tele? Quins programes tenen èxit?

Es parla de la pau, però hi ha molts conflictes, fins i tot a les famílies. L'ecologisme és molt viu, i tanmateix, hi ha una quantitat enorme de coses antinaturals, com si el que importés fos tirar endavant i que s'espavili l'equilibri natural. El canvi climàtic, ens ha fet canviar l'estil de vida? El pacifisme triomfa per damunt de la violència? Cito textualment: «I, com passa sempre, quan la hipocresia conviu amb la sinceritat (nodrint-se l'una a l'altra), els homes

La tasca humana és buscar sincerament la veritat, sense adjectius

A PROPÒSIT DE...

Esperança-angoixa

Péguy en va ser un bon exemple. Les seves circumstàncies personals no li permetien combregar i com que plorava i se n'avergonyia, pregava a les ermites solitàries, fins que li va arribar el dia de la gràcia.

Péguy diu que l'esperança és una noia bonica que va de la mà de les seves dues germanes grans: la fe i la caritat. Tots sabem que una noia pot tenir pensades i intuïcions que no se li acudeixen a cap adult sensat.

I tal com tenia projectat, ara copio aquest sonet anònim famós que agradava tant a Unamuno que, equivocadament, n'hi ha que diuen que n'és l'autor.

«No me mueve, mi Dios, para quererte / el cielo que me tienes prometido, / ni me mueve el infierno tan temido / para dejar eso de ofenderte.

»Tú me mueves, Señor, muéveme el verte / clavado en una cruz y es-

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

de la nostra època es distingeixen per encolomar al contrari les responsabilitats de les calamitats que ens afligeixen, reservant-se per a si el paper de víctimes.»

Sinceritat i hipocresia no poden casar. No és possible tenir una doble cara, si volem dur una vida veritablement humana i cristiana. Mireu els mitjans de comunicació, calumnien persones molt dignes. Quina manera de buscar brega! «La sinceritat no pot ser una exaltació sentimental... i la hipocresia el vici enlairat com una virtut obligada.»

La hipocresia se les empesca per adular i afalagar els que tenim al davant, especialment, si ens semblen importants o superiors. Després, a l'esquena, es desmenteix el que es vol i es diuen pestes dels afalagats. De vegades, són lloats els que ens poden fer un favor vanitós, que els humans anhelem... La tasca humana és buscar sincerament la veritat, sense adjectius.

carnecido, / muéveme ver tu cuerpo tan herido, / muévenme tus afrentas y tu muerte.

»Muéveme, en fin, tu amor, y en tal manera, / que aunque no hubiera cielo, yo te amara, / y aunque no hubiera infierno, te temiera.

»No me tienes que dar porque te quiera, / pues aunque lo que espero no esperara, / lo mismo que te quiero te quisiera.»

L'autor, potser Joan de la Creu o Teresa d'Àvila, o Unamuno eren gent d'esperança? Jesús a la creu: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» Havia perdut l'esperança?

L'esperança va de la mà de les seves dues germanes grans: la fe i la caritat

SIGNES D'AVUI

Els guants del cirurgià

El mòbil m'indica que acabo de rebre un whatsapp, dirigit a un col·lectiu. Me l'envia un bon amic pediàtre. El missatge textualment és aquest: «Molts matins coincideixo amb moto amb un dels cirurgians pediàtrics del meu hospital i flipo amb els guants que porta, perquè són d'última generació... i sempre em faig la mateixa reflexió... cuidem allò que estimem més i/o necessitem... en fi, un petó i sentiu-vos una mica cuidats i estimats. Que passeu un bon dia!»

Guants d'última generació. No per destacar ni lluir, sinó per protegir les mans que són l'instrument immediat en les intervencions de cirurgia, destinades en aquest cas a la fragilitat de la infància. Cuidar el més important, el més necessari, el més vital. D'això es tracta. El cirurgià és conscient del seu tresor

i de la seva responsabilitat. La mirada superficial flipa amb la imatge i l'aparença. La mirada profunda descobreix les motivacions que subjauen en les opcions personals. Amb les operacions no s'hi juga ni s'improvisa.

Aquest criteri del cirurgià pediàtric és extrapolable a altres dimensions de la vida i ens convida a formular-nos una sèrie de preguntes sobre la pròpia existència. Com a persona, com a membre d'una fa-

Cuidar el més important, el més necessari, el més vital. D'això es tracta

LLUÍS
SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

mília, com a professional, com a membre d'una comunitat social, religiosa... quins guants d'última generació necessito en cada cas? Què desitjo protegir amb ells? La seva finalitat no és alimentar la por, la precaució excessiva, sinó cuidar els valors clau que donen sentit a la vida. La lluita entre el llop bo i el llop dolent que cada persona sosté al seu interior té un vencedor. Guanya el llop que cadascú alimenta, aquell que cuida i protegeix. Determinades conductes, que poden ser fins i tot molt agradables o atractives, minen la salut, la veritat, l'amor, la llibertat, l'esperit... Quins guants d'última generació em poden protegir d'aquests riscos perjudicials? Sense temença. Amb prudència, alegria i responsabilitat. El cirurgià de la moto, amb els seus guants, genera confiança i empatia.

VICTÒRIA
MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Tancat al mòdul del primer grau, em rep amb el millor dels somriures. Jo he estat tota la setmana patint pel seu estat d'ànim després d'asabentar-me que havien portat un dels millors interns, reconegut pels funcionaris, a un càstig tan espectacular. Un problema «laboral» el va ficar en un embolic del qual no en va saber o no en va poder sortir. Amb els anys que fa que visito les presons he après a distingir molt bé el delictes de la culpa. I no sempre van units. El grau de consciència del que es fa o del lloc on et porten les circumstàncies té una línia de separació molt feble.

Però, més enllà de judicis sobre els actes que han portat el meu amic a aquesta reclusió total, avui vull parlar d'una categoria personal

FINESTRA A LA VIDA

Missatger de pau...

que no sempre és habitual ni dins dels murs de la presó ni fora estant.

El somriure amb el qual em rep va acompanyat de seguida d'aquestes paraules que vaig escriure a la meva llibreteta quan vaig sortir del mòdul per no oblidar-les. Les vull reproduir aquí perquè el seu comportament, avalat per l'opinió dels funcionaris, confirma les seves paraules:

«Estic molt tranquil perquè ja he parlat amb la meva ànima i amb Déu, i tinc la consciència molt tranquil·la. Ja sé què ha passat i per què ens han ficat aquí, però jo no n'era conscient i ara m'adono de tot. Al principi d'aquest càstig no ho podia entendre i plorava desconsolat, però ara estic en pau perquè només jo soc l'amo de mi mateix i, com que estic segur que jo no en sabia res, puc

estar amb la consciència tranquil·la. I malgrat que el meu cos està tancat en aquest mòdul de càstig, la meua ànima està lliure, perquè ningú no li pot prendre la llibertat. I, fins i tot, he pogut ser missatger d'un altre intern que estava desesperat i que es va *xinar* (autolesionar). Jo li vaig dir: «Parla amb tu mateix, entra dins la teva ànima, allà hi trobaràs Déu i recobraràs la pau.» I es va tranquil·litzar.

Saber que Déu està amb mi, em dona pau.»

Saber que Déu està amb mi, em dona pau

Vida eclesial

Aquesta setmana us informem de les reformes de la Cúria romana, coneixem una experiència ecumènica a Guissona i us oferim l'anàlisi del sociòleg basc Javier Elzo sobre la dissolució d'ETA

Roma

Celebrada la 24a reunió del Consell de Cardenals

Avenços en la reforma de la Cúria romana

AICA
Ciutat del Vaticà

Del 22 al 25 d'abril va tenir lloc a Roma la 24a reunió del Consell de Cardenals per a la reforma de la Cúria romana. Amb la presència del papa Francesc, gran part dels treballs del Consell van estar dedicats a la relectura de l'esborrany de la nova constitució apostòlica de la Cúria romana, segons ha informat el director de l'Oficina de Premsa del Vaticà, Greg Burke.

Al final de la redacció, que encara portarà un temps, ha assenyalat Burke, els cardenals aprovaran el text que es lliurarà al Bisbe de Roma per a les consultes addicionals i la seva aprovació final.

Entre els diferents temes que formaran el nou document, molts d'ells han estat àmpliament discutits en sessions anteriors del Consell de Cardenals, alguns d'ells són de particular importància: la Cúria romana al servei del Papa i de les Esglésies particulars; el caràcter pastoral de les activitats curials; la institució i el funcionament de la secció tercera de la Secretaria d'Estat, i la proclamació de l'Evangelí i l'esperit missioner com a perspectiva que caracteritza l'activitat de tota la Cúria.

Per la seva part, el president de la Comissió Pontifícia per a la Protecció de Menors, el cardenal Sean O'Malley, va informar als participants en el Consell sobre els molts esforços que s'estant fent arreu del món per a la protecció d'infants i adults vulnerables.

El cardenal O'Malley va destacar l'esforç generalitzat i la gran competència dels membres de la Comissió que representen molt bé la varietat de les cultures del món.

També va reiterar la prioritat d'haver de partir de l'experiència de les persones, i va continuar la tasca d'escoltar les víctimes i rebre'n les experiències.

D'altra banda, Francesc va rebre el 21 d'abril els membres d'aquesta Pontifícia Comissió i va anunciar la seva intenció de confirmar de manera definitiva els seus estatuts.

Pel que fa als abusos, el Papa va acollir a la casa Santa Marta tres víctimes del clergat a Xile: Juan Carlos Cruz, James Hamilton i José Andrés Murillo. Francesc va voler agrair a aquestes persones que haguessin acceptat la seva invitació i els va voler «demandar perdó, compartir el seu dolor i la seva vergonya pel que han patit i, sobretot, escoltar-los en tots aquells suggeriments que es poden realitzar per evitar la repetició de fets reprovable semblants», va indicar Greg Burke.

El Pontífex ha demanat, va afegir el director de l'Oficina de Premsa, pregàries per l'Església de Xile, «en aquest moment dolorós, esperant que aquestes trobades siguin un

Francesc viatjarà a Bari per a una jornada de pregària sobre la dramàtica situació del Pròxim Orient

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Sortim de tapes

El Papa, reunit amb el Consell de Cardenals.

pas crucial per posar remei i evitar per sempre més els abusos de consciència, de poder i, particularment, sexuals en el si de l'Església».

Així mateix, el Papa ha nomenat tres dones com a consultores de la Congregació per a la Doctrina de la Fe: Linda Ghisoni, sotssecretària del Dicasteri per als Laics, Família i Vida; Michelina Tenace, professora de Teologia a la Universitat Pontifícia Gregoriana de Roma i Laetitia Calmenyn, professora de Teologia al Col·legi dels Bernardins a París.

Reunió ecumènica

El papa Francesc viatjarà a Bari, al sud d'Itàlia, el 7 de juliol proper per a una jornada de reflexió i pregària sobre la dramàtica situació que es viu al Pròxim Orient i ha convidat els líders de les comunitats cristianes de la regió a participar-hi.

El Pontífex ha elegit la ciutat de Bari, considerada una «finestra» sobre aquesta zona i en la qual es troben les relíquies de sant Nicolau, venerat també pels cristians d'aquesta regió, «per a una jornada de pregària sobre la situació dramàtica del Pròxim Orient que afligeix tants germans i germanes en la fe».

«Sortim», diu el nou pla de pastoral diocesà recordant les paraules del papa Francesc: «Sortim, sortim a oferir a tothom la vida de Jesucrist [...] m'estimo més una Església accidentada, ferida i tacada per haver sortit al carrer, que no pas una Església malalta pel tancament i la comoditat d'aferrar-se a les pròpies seguretats.»

Fa una setmana el bisbe Antoni Vadell va sortir de tapes amb uns quants joves de les facultats Blanquerna (Universitat Ramon Llull)... La por a la mort, la vocació religiosa, l'eutanàsia, la vida d'un bisbe... van ser temes de la conversa. La majoria de joves —una quinzena— no eren creients ni catòlics; eren joves inquiets, oberts a escoltar i a preguntar.

No puc entendre una Església en sortida que no passi per persones concretes que s'obrin i es posin al descobert, que parlin amb els altres des de la humilitat, la senzillesa i la humanitat. Així ho va fer el bisbe. La veritable sortida comença per un mateix, pel risc d'exposar-se a cop de preguntes i trobades amb els qui no són del mateix «club», i també a través de respostes sinceres i honestes, que neixen de l'amor de Déu als altres.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

CARME MUNTÉ
Redacció

 Urgell

L'església parroquial s'ha obert
a grecocatòlics i ortodoxos

Ecumenisme pràctic
a Guissona

RAMON BALAGUÉ
«A les celebracions
hi acudeixen famílies
senceres, mentre
que nosaltres som
una comunitat més
envellida»

Amb el Grup Alimentari BonÀrea com a impulsor econòmic de la zona, ha estat una constant a Guissona l'arribada d'immigrants procedents principalment de Romania i d'Ucraïna, fins al punt que avui dia el 50% dels seus 7.000 habitants són estrangers. A la maleta no únicament hi porten una llengua, una cultura i uns costums concrets, sinó també una confessió i una litúrgia específica. Es tracta, principalment, de fidels de l'Església grecocatòlica ucraïnesa i de l'Església ortodoxa romana, que han trobat acollida a l'església parroquial de Santa Maria de Guissona.

Així doncs, l'ecumenisme es viu de forma pràctica en aquesta població pertanyent al bisbat d'Urgell, i al rector, Mn. Ramon Balagué, li agrada destacar que la convivència és molt bona. Les celebracions dominicals donen fe d'aquesta convivència. Fins a 200 persones entre catòlics i ortodoxos recorren pel temple parroquial un diumenge qualsevol. Els grecocatòlics ucraïnesos celebren la missa just després de la catòlica a l'altar major, mentre que els ortodoxos tenen

reservada una capella.

Però més enllà de la riquesa pròpia de la litúrgia bizantina, també aporten un altre tipus de riquesa a la vida social i religiosa de Guissona. «A les celebracions hi acudeixen famílies senceres: adults, joves i infants, mentre que nosaltres som una comunitat més envellida», constata Mn. Ramon Balagué, que valora la contribució de l'Església oriental al rejuveniment de la comunitat parroquial. «Cada diumenge tenen cua per a les confessions, mentre que en el cas dels catòlics el sagrament de la Penitència està en crisi», es lamenta. Catòlics i ortodoxos comparteixen temple i espais parroquials, però també despeses. «Tots aporten part de la col·lecta del diumenge per a les despeses de l'església», apunta el rector de Guissona.

La riquesa litúrgica i participativa va trobar la màxima expressió el diumenge 8 d'abril, celebració de la Pasqua de ritu oriental segons el calendari julià. Aleshores, més d'un miler de fidels procedents de Guissona però també dels pobles veïns de Cervera, Tàrraga i Solsona

Celebració de
Diumenge de Rams
dels grecocatòlics
ucraïnesos.

es van aplegar al temple parroquial de Santa Maria per viure la festa més important per als cristians.

Per part de l'Església ortodoxa romanesa va oficiar el P. Sfarlea Dan-Aurelian, que viu a Catalunya des del 2010. Procedent de Transsilvània, el P. Dan-Aurelian resideix en una antiga rectoria de Solsona juntament amb la seva dona i els seus fills. Té a cura seva aproximadament uns 1.500 fidels ortodoxos de Guissona,

Solsona i Cervera. «Fins a la meua arribada, els fidels havien d'anar cap a Lleida o Barcelona per celebrar el baptisme, el casament... per això el bisbe em va demanar que vingüés», explica el capellà ortodox, que agraeix l'acollida per part de l'Església catòlica. Qui també agraeix l'acollida i destaca la bona convivència és la Yuliya Monastyrskya, fidel de l'Església gregocatòlica ucraïnesa. Té 39 anys i en fa catorze que viu a Catalunya. Després d'un any residint a Guissona, actualment viu a Tàrrrega i treballa en una farmàcia d'Igualada. «Poder assistir a missa en el nostre idioma és molt important per a nosaltres», explica la Yuliya, que es mostra molt contenta de viure a Catalunya. La seva comunitat compta amb l'assistència del P. Taras Kogut, que, com que és catòlic de ritu bizantí, també està casat i té fills.

L'ecumenisme pràctic es viu, doncs, a redós del temple parroquial de Guissona. «No hi ha hagut mai cap dificultat», expressa Mn. Ramon Balagué, «tothom ho veu normal, sortim de missa nosaltres, entre els altres, compartim l'església, aquesta convivència no es dona enlloc més». Alhora, destaca la gran diferència entre la Pasqua llatina i la bizantina: «Nosaltres la nit de la Vetlla Pasqual érem una cinquantena de persones, mentre que ells sobrepassen els 500. No conceben la Pasqua sense la celebració litúrgica, mentre que els catòlics romans, en la majoria dels casos, no conceben la Pasqua sense la mona. I, sobretot, ens hauria de ser un exemple la participació dels membres de la família: pares i fills, grans, joves i infants.»

**YULIYA
MONASTYRSKA**
«Poder assistir a
missa en el nostre
idioma és molt
important per
a nosaltres»

**Tradició i qualitat al
servei de l'hostaleria
des de 1880**

Venda T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Records amb mossèn Patrick

La matinada de l'11 d'abril el cel plorava per mossèn Patrick Stref, un gran sacerdot, un gran enginyer i empresari, i sobretot un gran amic. Humil i senzill en tots els aspectes, ens ha deixat als 61 anys, després de tres anys i mig de servei com a ministre de l'Església i d'altres tants com a diaca i seminarista. El vaig conèixer durant una peregrinació a Lourdes amb l'Hospitalitat de Barcelona, quan ell era seminarista i jo encara un nen.

Acostumava a dir que ell, de professió, era físic. Era a més doctor en Enginyeria Aeronàutica i Microelectrònica, màsters i postgraus a part. Parlava, a més de francès i espanyol, anglès, alemany, italià i català. Va formar part d'un dels equips encarregats del disseny dels motors de l'Airbus i va estar involucrat en múltiples projectes d'aeronàutica, telecomunicacions i informàtica.

Va treballar per a una multinacional nord-americana amb presència a 65 països arreu del món. Quan li preguntaven per què havia deixat enreure aquella vida de prestigi professional i de comoditat econòmica per ordenar-se sacerdot, responia amb un somriure: «Abans estava content amb el que feia. Ara soc feliç.»

M'explicava en una ocasió les serioses dificultats amb què s'havia trobat per assistir a missa a l'Aràbia Saudita. O quan la signatura d'un important contracte suposava veure trontollar els principis en què creia. I també reconfortants moments, com quan assistint a una classe de Física quàntica, impartida per un professor ateu, un company igualment ateu li deia en veu baixa que, malgrat tot, no podia creure que aquelles estructures i lleis tan complexes i alhora sublimes expliquessin un ordre que fos conseqüència del pur atzar.

Durant els tres anys i escaig que va servir com a sacerdot va estar destinat a la parròquia de Crist Rei, a la Sagrera, per passar més tard a Sant Ambrós, al barri de la Pau. En els tràgics atemptats del 17 d'agost a la Rambla de Barcelona, com a capellà de l'Hospital del Mar, va ser dels primers a prestar l'ajuda pastoral i d'interpret als ferits i als seus familiars.

Va ser arran d'una anèmia fortuïta que van diagnosticar-li el càncer que se l'emportaria tres mesos més tard. De primer moment van ingressar-lo al mateix Hospital del Mar, amb un quadre clínic que no donava gaires esperances. Tanmateix, al cap d'una setmana d'haver-lo ingressat, en visitar-lo, i havent rebut quimioteràpia unes hores abans, el vaig trobar al despatx de capellà d'hospital conversant amb un matrimoni de feligresos. Mai no havia vist tanta vida i felicitat simultàniament concentrades en una mirada com la seva en aquells moments crucials. Al cap de poc, el van traslladar a una clínica residencial al Fòrum i tres setmanes després tornava a la parròquia. El bastó i l'aspecte demacrat no deixaven lloc a dubtes pel que fa a la implacable malaltia que patia, però la robustesa que el caracteritzava i la fe que el sostenia li permetien afrontar la creu amb absoluta fermesa.

Dimarts de la segona setmana de Pasqua em va arribar la notícia que l'havien traslladat d'urgència a la residència de sacerdots de Barcelona, després d'haver patit una commoció general de tot l'organisme. La matinada de dimecres lliurava l'ànima a Déu, després d'una profitosa, exemplar i entregada vida al seu servei i al dels germans.

Barcelona

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Barcelona

L'església de Sant Agustí, a Barcelona, acull un dimecres al mes una pregària per la pau a Euskadi.

Pas positiu a favor de la pau

«És un pas endavant, positiu, que obre oportunitats per a la reconciliació.» Són les valoracions del director de Justícia i Pau, Eduard Ibáñez, sobre el darrer comunicat d'ETA. No obstant això, assenyalava que «no es pot fer distinció entre víctimes. Cal reconèixer el mal fet, demanar perdó a tothom amb una actitud sincera. Ha d'haver-hi una disposició a reparar el mal provocat i s'ha de veure fins a quin punt es farà».

El president de l'Institut Català Internacional per la Pau, Xavier Masllorens, ens deia que «no es tracta d'un pronunciament final ni diàfan i si el pot trobar "peròs", però és una bona notícia i cal celebrar-la». El comunicat d'ETA ha d'exigir als poders públics i als grups polítics, segons Masllorens, «altura de miras i iniciatives del diàleg perquè no es tracta que hi hagi vencedors ni vençuts, sinó que el vencedor sigui la pau». En relació amb les víctimes, considera que «se les ha d'escoltar, totes es mereixen el mateix respecte i els mateixos drets, però no poden condicionar una política pública de reconciliació».

Després del comunicat d'ETA els bisbes del País Basc, Navarra i Baiona, feien pública una nota «molt equilibrada», segons Eduard Ibáñez: «Fan una petició de perdó pels moments on l'Església no ha estat a l'alçada i no ha fet prou.» En aquest sentit l'associ-

ció e-Cristians, que cada tercer dimecres de mes convida a pregar per la pau a Euskadi a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona, destaca que en una societat dividida i enfrontada l'Església pateix. I que aquest patiment es multiplica quan es trasllada la diferència al clergat, «perquè significa que els sacerdots obliden la seva missió i anteposen els seus criteris polítics». Per això, «la declaració dels bisbes representa el reconeixement d'un important error comès, no per l'Església com a tal, però sí per una part significativa dels seus membres, i també expressa la força i la voluntat manifestada a través del reconeixement i el penediment, de superar aquestes diferències i situar-se com a vincle que uneixi tots els bascos amb independència de les seves afinitats polítiques amb el risc inherent seguint l'exemple de Jesucrist de ser castigada per una banda i per l'altra. L'experiència de l'Església basca no únicament serveix per a ella mateixa, sinó que és motiu de reflexió per a totes les Esglésies diocesanes».

Per a Eduard Ibáñez, és ressenyable de la declaració episcopal «l'atenció a les famílies dels presos i l'acostament dels presos, a més de plantejar el gran repte: la reconciliació i la reconstrucció moral. L'Església s'ofereix per treballar en aquesta direcció».

Anàlisi

JAVIER ELZO
Catedràtic emèrit de Sociologia de
la Universitat de Deusto

El fons del comunicat d'ETA és un relat, el seu relat, en el qual accepten la seva part de responsabilitat

El comunicat d'ETA, d'entrada, em genera aquests tres comentaris. És positiu que reconeguin la seva responsabilitat directa en el dany causat (obvi) i que no es tornarà a repetir. És també positiva la crida a la reconciliació.

Personalment no accepto el seu rebuig al fet que «ha existit un dany just que mereix un aplaudiment», perquè les detencions dels terroristes, de vegades amb dany, no han estat, sense més, injustes, i mereixien un aplaudiment. Sempre he defensat que, contra el terrorisme, la policia ha de ser contundent al carrer i exquisida a comissaria.

Però el fons del comunicat d'ETA és un relat, el seu relat, en el qual accepten la seva part de responsabilitat (reconeguda culpable) en les violències patides al País Basc, que les situen en un conflicte polític que existia abans d'ETA, i que continua després d'ETA. Cosa que és innegable. En aquest context, distingeixen els dos tipus de víctimes, i limiten la petició de perdó al que s'anomena víctimes col·laterals, limitació que, personalment no puc, ni he d'acceptar, ni ho vull fer. Explicar i contextualitzar no equival a justificar.

La nota dels bisbes bascos, de

Algunes consideracions sobre els comunicats d'ETA i dels bisbes

Navarra i de Baiona la subscriu plenament. Crec que és un text excel·lent. Tres comentaris, aquí també.

La premsa ha subratllat aquesta part d'una frase del punt tercer: «...som conscients que també s'han donat entre nosaltres complicitats, ambigüitats, omissions... per les quals demanem sincerament perdó», que venia precedida d'un «però», perquè, abans de tallar la frase, es deia que «al llarg de tots aquests anys, molts dels homes i dones que conformen l'Església han donat el millor d'ells mateixos en aquesta tasca (de pau i de justícia, de consol i de reconciliació, assenyalen els prelats), alguns de manera heroica. Però som conscients...». És un altre exemple de manca d'equanimitat en gran part de la premsa dels nostres dies.

A més de l'apel·lació a la reconciliació, esforç en el qual està immersa, també l'Església basca, i des de fa anys, vull subratllar el punt 5. Diu això, en resum: humanització de la situació dels presos i dels seus familiars, i rebuig a l'acollida pública als excarcerats. Totes dues «alhora», com dirien Ricoeur i Macron.

Dels cinc bisbes firmants, només d'un se'n podria dir que, en alguna ocasió, pugui tenir un rampell nacionalista, moderat.

El cardenal Joan Josep Omella presenta el nou Pla Pastoral de Barcelona

«Jesús ens
demana
comunió i no
confrontació»

Agustí Codinach

El cardenal Omella en la presentació del Pla Pastoral a la basílica de Santa Maria del Mar.

«Hem de ser testimonis de l'evangeli les 24 hores del dia»

El nou Pla Pastoral de l'arxidiòcesi de Barcelona es va presentar diumenge 22 d'abril, a la basílica de Santa Maria del Mar, amb el lema prou explícit de «Sortim!». El mateix acte de presentació va posar en relleu la sinodalitat que ha marcat l'elaboració d'un document que posa l'accent en cinc orientacions fonamentals: l'encontre i l'anunci de Jesucrist; els pobres, destinataris privilegiats de l'Evangeli; els joves; la fraternitat, i el discerniment. El cardenal Joan Josep Omella, que recentment ha fet 72 anys, va venir als estudis de Ràdio Estel a presentar les línies bàsiques del nou Pla Pastoral.

Aquest Pla Pastoral té com a títol-lema «Sortim!». Quina aplicació pot tenir aquesta crida en el moment actual?

És una invitació que el papa Francesc ens fa i que respon a la missió evangelitzadora de l'Església. No s'evangelitza només dins d'una església, d'una casa o d'una habitació, sinó sobretot al carrer, en la vida professional, en l'esport, allí on estiguem. Hem de ser tes-

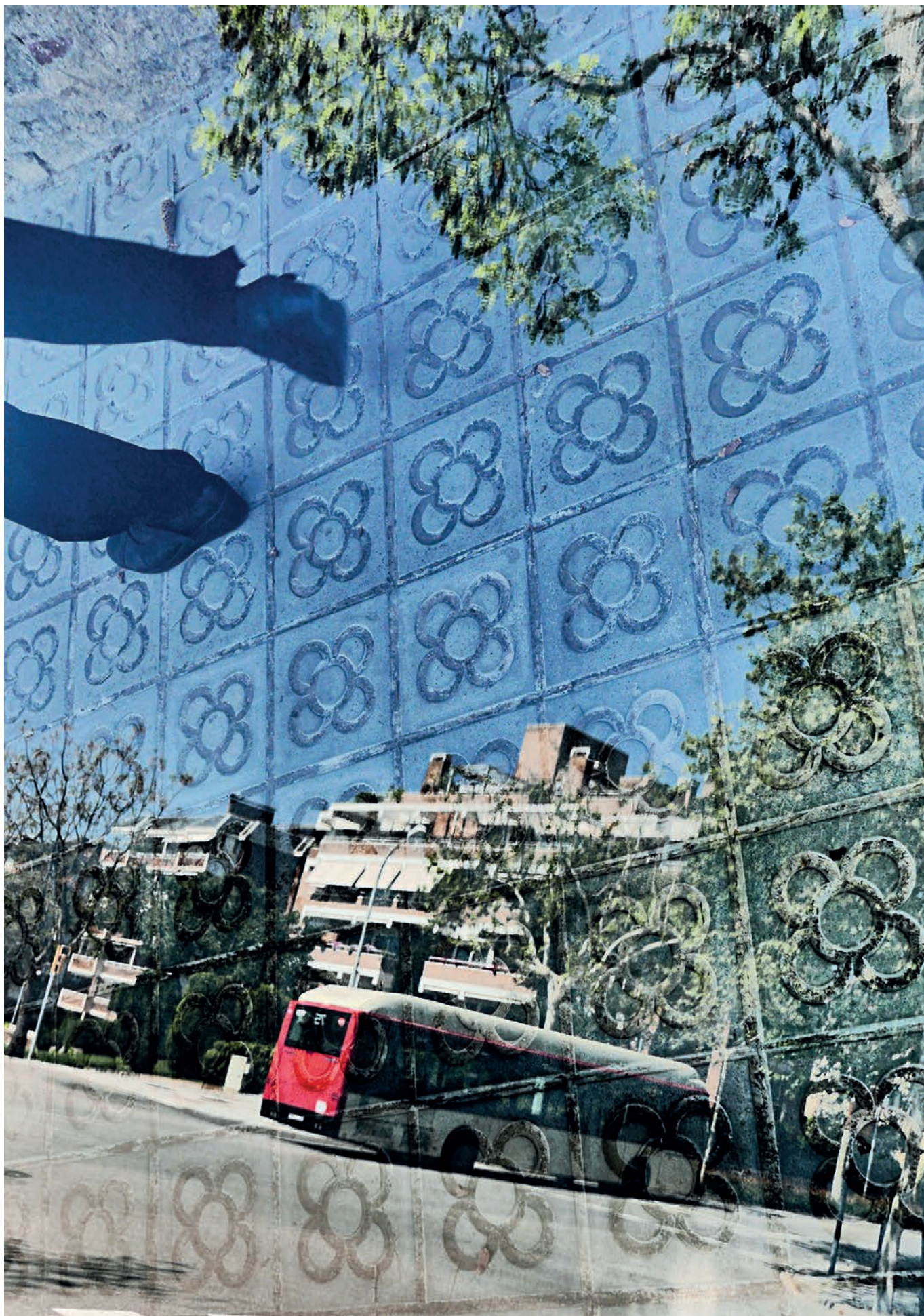
timonis de l'evangeli les 24 hores del dia.

Es pot considerar que és un pla innovador, diferent del que estem acostumats?

El nou Pla Pastoral posa l'accent en les actituds que hem de tenir els cristians, en els camps en què hem d'incidir, per tal de poder anunciar la bona nova de Jesús. Així mateix, voldria destacar tres aspectes: és un pla que s'ha preparat sinodalment, amb la participació de tot el poble de Déu; més enllà de les diferents maneres de veure i d'actuar, mostra la comunió entre nosaltres, i tot plegat s'ha posat de manifest en l'acte de presentació, a la basílica de Santa Maria del Mar. Una celebració, d'altra banda, en què vaig detectar un to d'alegria i d'esperança, s'hi notava una mica d'aire fresc.

Quin paper tenen les comunitats religioses en la implementació d'aquestes orientacions diocesanes?

Hi tenen un paper fonamental. Una comunitat cristiana està constituïda pels bisbes, pels preveres i els diaques, pels laics i per la vida

Les fotografies de sor Isaura, monja de Pedralbes, il·lustren el document «Orientacions i propostes per a una conversió pastoral a l'arxidiòcesi de Barcelona».

«En l'acte de presentació del Pla Pastoral es notava una mica d'aire fresc»

«La societat hauria de donar més oportunitats als joves»

«Un dels objectius és la simplificació, que vol dir fer més prima la nostra estructura»

religiosa i contemplativa. De la mateixa manera, una comunitat funciona quan hi ha pregària, formació i caritat, viscut tot en comunió amb els altres.

Tenim les clàssiques preocupacions sobre els joves: no van a missa i s'allunyen de l'església. També altres realitats com ara la manca d'ideals, de valors o l'atur elevat. Quins objectius es marca aquest Pla per implicar més els joves en la vida de l'Església?

Els joves són el futur de la societat i de l'Església, i alhora necessiten més que mai trobar un sentit a la vida. Ells ho demanen i nosaltres tenim una paraula per donar-los: l'evangeli de Jesucrist. Ajudar-los a trobar Jesucrist és fonamental. Tal com diem al Pla Pastoral, és molt important anar a l'encontre dels joves, escoltar-los i caminar al seu costat per fer amb ells un discerniment. Quan un jove s'ha trobat amb Jesucrist, quan el desitja de tot cor, el motor de la seva vida funciona. Pel que fa al discerniment, el jove ha de decidir cap on orienta la vida: matrimoni, sacerdoci, vida missionera, treball pels altres... En aquest sentit, el Sínode que ha convocat el Papa farà propostes de cara al futur i donarà molta esperança i dinamisme en el treball dels joves dins de l'Església.

Quina paraula de consol donaria a tants joves que es troben a l'atur?

La societat s'hauria de construir d'una altra manera i donar més oportunitats als joves. Un jove es desanima si, un cop acabats els estudis, no té feina, ha de continuar vivint amb els pares i no pot casar-se i construir una família. La societat hi ha de donar resposta, ha de donar una oportunitat als joves, que tant estimen la vida familiar i que volen treballar i gastar la vida pels altres.

El Pla Pastoral anima els centres educatius a fer explícit el missatge evangèlic i procurar una formació i acompanyament en la

vida cristiana dels alumnes. Què falla actualment?

Per respecte als altres de vegades no som prou explícits a l'hora de mostrar el missatge que ens ha configurat com a nació cristiana i Europa cristiana. El cristianisme configura la història de Catalunya: tots els sants que ha donat, l'acció social que ha fet... No hem de tenir por d'anunciar Jesucrist, sense imposar-lo, amb respecte als altres, però amb valentia i humilitat per proclamar-lo. Aquesta és una crida molt important que hem de sentir els cristians.

«Pel que fa a les delegacions diocesanes —llegim al document— caldrà un treball creatiu, transversal i en comunió, especialment, entre aquelles que siguin d'un mateix àmbit pastoral.» Això implicarà una simplificació de les estructures diocesanes?

Volem treballar en tres línies: simplificació, que vol dir fer més prima la nostra estructura; comunió, en el sentit que més enllà d'espiritualitats i metodologies diferents cal treballar pel bé de tots, i austeritat. Volem, com diu el Papa, una Església pobra entre els pobres: una església que no es creu superior a ningú, que busca anunciar l'Evangelí amb mitjans senzills, i al costat de la gent senzilla.

El Pla Pastoral també diu que «davant de la delicada situació sociopolítica que estem vivint, ens proposem com a objectiu prioritari del present i del futur immediat ser factors de convivència i diàleg en totes les instàncies on puguem ser presents».

L'Evangelí ens demana estar oberts a la concòrdia i a la pau, i no a la confrontació ni al rebuig a la gent. Hem de caminar tots (preveres i cristians en general) pel bé comú. Soc conscient que no sempre ho fem bé, jo tampoc, però Jesús ens demana comunió i no confrontació, i això ho hem de predicar des de les nostres instàncies eclesials.

CARTA DOMINICAL

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Per una malaltia viscuda en família

Hi ha un passatge de l'Evangeli de Joan que sempre m'ha captivat i que moltes vegades he convidat a contemplar. És el moment en què Jesús confia la seva mare al deixeble estimat. Li diu Jesús, i ens diu a cada un de nosaltres: «Aquí tens la teva mare. I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa» (Jn 19,26-27).

Jesús mira la seva mare, la mira amb agraïment; d'ella n'ha rebut el do de la vida. La mira amb amor, com la seva mare el mira amb tendresa. Però ara tots dos es miren enmig d'un intens dolor. Aquesta és la situació de moltes trobades que es viuen en els hospitals i clíniques del nostre entorn més proper.

Molts professionals intenten certament que el malalt se senti protegit. Per això cal no abaixar la guàrdia i treballar contínuament per la humanització de la sanitat per aconseguir que els malalts sentin que tenen al costat una mà amiga. Amb les paraules de Jesús «aquí tens la teva mare», el deixeble Joan rep el manament de tenir cura de la seva mare, de no deixar-la sola. Quedar-se sol és terrible. Aquesta és la situació de molts malalts, allunyats dels seus familiars i amics. Aquesta és la situació de dolor i silenci de molts familiars que acompanyen el patiment d'un

ésser estimat o fins i tot la possibilitat real d'un comiat segur. En moltes ocasions, la solitud és més dolorosa que la malaltia. La major solitud és viure el dolor sense amor, sense companyia.

Estimats germans i germanes, aquest diumenge sisè del temps de Pasqua celebrem la Pasqua del Malalt. Com ens recordava el lema per a la Jornada Mundial del Malalt d'aquest any, la família és l'àmbit ideal per tenir cura del malalt. En efecte, la família, com a primera cèl·lula de l'amor i de la vida, acompanya, escolta, enforteix i anima el malalt en la convalescència fins que es recupera i, quan arriba el trànsit de la mort, l'agafa de la mà fins que travessa el llindar de la nova vida.

Però l'Església i tots els seus membres, com a família de les famílies dels fills de Déu, estem també cridats a posar tot el nostre esforç i capacitats perquè la persona malalta recuperi l'alegria i les ganes de viure. Els predilectes de l'Església són els pacients que viuen la malaltia en solitud, especialment la gent gran. Dono les gràcies a tants metges, infermiers i infermieres, auxiliars i personal no sanitari dels hospitals que ens informeu, als sacerdots i membres de la pastoral de la salut, de les persones més

necessitades de companyia i escalf humà. Gràcies per deixar-nos compartir amb vosaltres la tasca d'humanitzar l'assistència sanitària.

Quan una mare s'aixeca una vegada i una altra per mirar el seu fill que jeu al llit malalt i amb dolor, el mira amb tendresa però no aconseguix donar-li el que tant necessita: la salut. També el fill la mira impotent als ulls. Des del mer punt de vista del dolor aquesta mirada no el cura ni el lliura del dolor, però és l'única mirada en la qual el fill és mirat com a persona, al marge de la seva malaltia i més enllà del dolor.

El sofriment és salvat des de dins de si mateix. Així mira el Pare al fill a la creu, amb una mirada amorosa, però no el lliura de la creu. Així mira Maria el seu Fill quan el baixen de la creu i l'abraça com a signe de fidelitat. Així hem de mirar nosaltres el malalt, amb la mirada de l'amor, que no el lliura del dolor però que li dona forces per suportar-lo.

Germans i germanes, quant temps fa que no aneu a visitar un malalt a un hospital? Per què no hi aneu un dia d'aquesta setmana? I si, afortunadament no teniu ningú a qui visitar, us animo a apropar-vos a un centre sanitari, pregunteu si hi ha alguna persona que no rebí visites i quedeu-vos una estona amb ella. Bona Pasqua del Malalt!

**JAUME
PUJOL BALCELLS**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

ALS QUATRE VENTS

Un propòsit per al maig

Un mes per a la Mare de Déu. De fet tot l'any tenim present la Mare de Déu, però els cristians hem sentit des de fa molts segles la necessitat de dedicar-li un temps especial.

En el ritu bizantí se la considera especialment a l'agost, centrat en la festa de l'Assumpció; entre els coptes, és a l'entorn del Nadal; a Occident ha arrelat el costum d'honorar-la de manera particular el mes de maig.

A les Cantigues d'Alfons X el Savi, en les predicacions dels sants Felip Neri i don Bosco, en la tradició dels joiers de París de dur a Notre-Dame plantes adornades amb pedres precioses... es troben testimonis d'aquesta antiga dedicació a Maria del mes de les flors i els fruits.

Tot i que no hi ha una consistència litúrgica, la dedicació de maig a la Mare de Déu té la força de l'arrelament popular i una lògica si pensem que, en el temps, segueix a la celebració del misteri pasqual de Crist. També cal reflexionar sobre el fet que el mes de Maria s'iniciï amb la festa de Sant Josep Obrer.

En aquest temps podem tenir algun detall especial amb la nostra Mare, mitjançant alguna visita als seus santuaris o ermites escampats per la nostra geografia i que ja han recollit les pregàries de múltiples

generacions. Són innumbrables els testimonis de persones que han arribat a Déu pel camí de Maria.

També cal seguir una recomanació que ens va fer el papa Francesc en un tuit: «El mes de maig, dedicat a la Verge, és un bon moment per començar a resar el Rosari cada dia.»

Voldria incidir en aquest costum cristià que segurament hem heretat dels nostres pares i avis. Era normal a les cases, sobretot als pobles, acabar la jornada resant el Rosari, potser al costat de l'estufa si era a l'hivern, i amb la família reunida per a aquesta pregària tan lloada per tots els pontífexs i resada per tants sants, proclamats i anònims.

Encara s'observa aquesta tradició i el Rosari forma part de la vida cristiana com una lloança mariana que va quedar reforçada pels missatges de Lourdes i de Fàtima. Fins i tot es veuen rosaris penjats al parabrisa d'alguns cotxes. No és un simple ornament, sinó un recordatori que la Mare de Déu és la dreuera que ens condueix al seu Fill.

La meua proposta és que en aquest mes de maig renovem aquesta pràctica mariana i alhora cristocèntrica, pròpia de persones senzilles però amb la saviesa que ensenya la Bíblia.

COMENTARI DE LA PARAULA

GLÒRIA MONÉS

Ameu-vos els uns als altres com jo us he amat

Jesús compara l'amor amb què ha amat els seus deixebles amb el que el Pare l'ha amat a ell, palesant així l'entera confiança que es tenen l'un a l'altre: «Tal com el Pare m'ha amat, també jo us he amat a vosaltres: resteu en el meu amor.» Els posa, però, com a condició que observin els seus manaments i, novament, els compara amb els del seu Pare: «Si observeu els meus manaments, restareu en el meu amor, com també jo he observat plenament els manaments del meu Pare i resto en el seu amor.» Jesús utilitza el mateix mot que empraven els jueus en la Torà i que nosaltres ens hem fet nostre, «manaments», però «els seus manaments», igual que «els manaments del meu Pare», superen els deus manaments, els drets de l'home. Jesús ja els n'havia parlat, reduint-los a un de sol: «Us dono un manament nou, que us ameu els uns als altres, com també jo us he amat, a fi que també vosaltres us ameu els uns als altres» (Jn 13,34). Ara, però, ho emmarca amb una inclusió: «Aquest és el meu manament, que us ameu els uns als altres, tal com jo us he amat» // «Ai-

xò us mano: ameu-vos els uns als altres». Aquestes repeticions serveixen per recalcar el que ell considera més essencial en la manera com els seus deixebles s'han de comportar. Després d'emmarcar-ho, precisa quina ha estat la mostra de l'amor que els ha manifestat: «Un amor més gran que aquest ningú no el té, que immoli la seva vida pels seus amics.» La segona part del discurs de comiat que anem resseguint, després que els hagués dit: «Aixequen-vos, anem-nos-en d'aquí!» (14,31b) és una reflexió de Jesús ressuscitat sobre la seva mort violenta per evitar que les represàlies dels romans recaiguessin sobre els seus deixebles. Això sí, els considera els seus amics sempre que facin el que els està manant. Ja no són servents, sinó amics seus, «perquè tot allò que he sentit de part del meu Pare us ho he donat a conèixer», a fi que —conclou— «porteu fruit, i que el vostre fruit resti». Demaneu-ho, i us ho concedirà.

JOSEP RIUS-CAMPS
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI RICART
Claretia i biblista

Per què el Càntic dels Càntics és considerat un llibre místic?

El Càntic dels Càntics està format per una col·lecció de poemes d'amor. El títol reflecteix una de les formes del superlatiu hebreu i significa «el més bell, el millor dels càntics». És un himne a l'amor humà. En cinc poemes plens de lirisme, l'estimat i l'estimada canten la bellesa de l'altre, el seu perfum i el comparen amb les plantes (Ct 6,11), els fruits, les pedres precioses, els turons del Líban i del Carmel. Es busquen mútuament a través dels jardins per unir-se en abraçades amoroses: «Posa'm com un segell sobre el teu cor, com un segell sobre el teu braç, perquè l'amor és fort com la mort» (Ct 8,6). Tot és ple de tendresa. El jardí del Càntic dels Càntics és com un segon Edèn, lloc d'amor on els cinc sentits assoleixen la seva culminació. Interpretat com una alegoria, el poema simbolitza per als jueus l'amor de Déu envers el seu poble i d'Israel envers el seu Déu. Els cristians veuen en aquest poema la unió de Crist i de l'Església, així com el diàleg entre l'ànima i Déu.

El Càntic dels Càntics ha estat la font d'inspiració per als poemes d'amor místic: sant Joan de la Creu, *Càntico espiritual*, 1584; Paul Claudel, *El padre humillado*, 1916: la protagonista s'expressa com l'estimada durant la cerca del seu espòs. Musicalment, valen la pena les versions compostes per Palestrina, Monteverdi, Arthur Honegger o Darius Milhaud.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge VI de Pasqua

Lectura primera

Ac 10,25-26.34-35.44-48

El do de l'Esperit Sant ha estat vessat fins i tot sobre els qui no són jueus

Lectura dels Fets dels Apòstols:

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el feu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo soc home, igual que tu.» Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui.» Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grans coses de Déu. Llavors Pere digué: «Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit màna que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

Evangeli

Salm responsorial

97

Canteu al Senyor un càntic nou: ha fet obres prodigioses, la seva dreta i el seu braç sagrat han sortit victoriosos.

R. El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la seva salvació.

L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment a la casa d'Israel. **R.**

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, la salvació del nostre Déu. Aclameu el Senyor arreu de la terra, esclateu en cants i en Crist d'alegria. **R.**

Jn 15,9-17

Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc,

Lectura segona

1Jn 4,7-10

Déu és amor

Lectura de la primera carta de sant Joan:

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor. Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

Al·leluia

Jn 14,23

Qui m'estima, farà cas de les meves paraules, diu el Senyor, el meu Pare l'estimarà, i vindrem a fer estada en ell.

una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres, els qui m'heu escollit. Soc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mando: que us estimeu els uns als altres.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; Ferial II)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 2)

Maig

6. DIUMENGE

Diumenge VI de Pasqua, *Blanc*.

Lectures: Fets 10,25-26.34-35.44-48 / Salm 97 / 1 Joan 4,7-10 / Joan 15,9-17

SANTORAL: Beneta, vg. i mr.; Domènec Savio; beat Francesc de Laval, b.; Justí, prev.

7. DILLUNS

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 16,11-15 / Salm 149 / Joan 15,26-16,4a

SANTORAL: Benet II, p.; beata Gisela, rel.; Sixt i Eovald, mr.

8. DIMARTS

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 16,22-34 / Salm 137 / Joan 16,5-11

SANTORAL: Bonifaci IV, p.; Eladi, b.; beat Jeremies de Valàquia, rel.; beat Lluís Rabatà, prev.

9. DIMECRES

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 17,15.22-18,1 / Salm 148 / Joan 16,12-15

SANTORAL: Casilda, vg.; Caterina

de Bolonya, vg.; Gregori de Berru-eza, b.; Pacomi, ab.

10. DIJOUS

Sant Joan d'Àvila (MO), *Blanc*.

Lectures: Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20

SANTORAL: Antoni de Florència, b.; Beatriu, vg.; Damià de Molokai, prev.

11. DIVENDRES

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 18,9-18 / Salm 46 / Joan 16,20-33a. Lleida:

Sant Anastasi (S), *Vermell*.

SANTORAL: beat Domènec Iturrate, prev.; Eudald, mr.; Ponç, b.

12. DISSABTE

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 18,23-28 / Salm 46 / Joan 16,23b-28. O bé: *Sants Nereu i Aquil·leu* (ML), *Vermell*; *Sant Pançraç* (ML), *Vermell*.

SANTORAL: Domènec de la Calzada; Electra, mr.; Francesc de Siena, prev.

El Sant 6 MAIG

Sant Francesc de Laval

Entre els segles XVII i XVIII França va colonitzar part del que avui és l'est del Canadà i dels Estats Units. El cor d'aquell vast territori era el Quebec, que encara avui continua sent de majoria francòfona i catòlica enmig de l'Amèrica anglòfona i protestant. En l'evangelització i l'organització pastoral d'aquelles terres hi va tenir un paper destacat sant Francesc de Laval (1623 – 1708).

Nascut a França en una família noble, va ser ordenat prevere i ben aviat es va interessar per la tasca a les missions. L'any 1658 va ser designat vicari apostòlic de les colònies franceses a Amèrica, on va dur a terme una tasca d'evangelització i d'organització eclesial per tal d'atendre les necessitats materials i espirituals de la població. Entre altres fites, sant Francesc de Laval va ser el fundador del primer Seminari i de la primera catedral del Quebec. També va protegir la població indígena, víctima de l'alcoholisme, que era instigat per les mateixes autoritats colonials. Va ser canonitzat pel papa Francesc l'any 2014.

Viure la Pasqua des de la malaltia

Allò que el món considera una càrrega descobrim que a nosaltres ens fa més persones

MERCÈ SOLÉ

Membre de l'ACO i del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (msoletey@gmail.com)

El sisè diumenge de Pasqua se celebra la Pasqua dels malalts. Una decisió ben encertada, perquè la Pasqua pren tot el sentit quan es viu des de la fragilitat. Déu ens salva igual, ens sentim com ens sentim. No depèn pas del nostre humor i de les nostres circumstàncies personals. Però, certament, quan ens sentim en plenitud i capaços de menjar-nos el món més aviat correm el risc de banalitzar la mort i la resurrecció de Jesús. La feblesa, el dolor, la incertesa, la consciència de la pròpia vulnerabilitat, la pèrdua, la proximitat de la mort canvien la nostra percepció del món i ens canvien a nosaltres. Allò que el món considera una càrrega, com tenir cura de les persones que ens envolten, descobrim que a nosaltres ens fa més persones. I allò que sembla un destí funest, acaba desvetllant agraïment, com he pogut constatar no fa gaire parlant-ne amb un parell d'amics que pateixen malalties que els van incapacitant. Però això ni ho fem sols, ni ho fem d'un dia per un altre. L'acompanyament dels altres, el sentit que Jesús també hi és present, obre camí en el nostre interior.

I en segon lloc, perquè les lectures d'aquest sisè diumenge de Pasqua del cicle B ens presenten

un Déu trinitari d'una gran proximitat: un Esperit que vessa sobre tothom, vingui d'on vingui; un Déu Pare que és font d'amor sense exclusions i un Jesús que ens considera amics i no pas servents.

El missatge dels fragments bíblics que llegim avui és també una crida a tota la comunitat a fer-se càrrec d'aquells membres que s'han fet vells o que estan malalts i, per extensió, de totes les persones del nostre entorn que viuen en aquesta situació. Sovint ens dolem que la nostra Església està formada per moltes persones grans. Si és així, val més que se sentin ben acollides i ben ateses. Que les acompanyem, que preguem per elles, que tinguin un lloc preferent a les nostres Eucaristies. És un testimoni excepcional en un món que considera que els vells fan nosa. Pau ho vivia així: des de la presó exhortava Filemó perquè acollís el seu esclau Onèsim, que també hi era per haver-se fugat. Pau no se'n plany. Viu el Regne de Déu en la situació que li toca viure i esdevé llum.

Desacomplexem-nos. Si ens fem grans, estimem-nos els uns als altres tal com som. I segur que això serà testimoni pasqual que donarà fruit.

QUIM BANET MASUET

Vocal de Pastoral Hospitalària

La celebració eucarística va ser el moment central de la diada.

Diada de germanor hospitalària

El diumenge 15 d'abril l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa va celebrar la 76a Diada de Germanor Hospitalària a la Delegació de Viladecans, amb l'assistència de més de 500 persones, entre les quals hi havia hospitalaris, pelegrins i persones malaltes o discapacitades que participen als pelegrinatges a Lourdes.

L'objectiu de la trobada és fomentar la unitat i la germanor imprescindible per a la tasca que es realitza, i alhora descobrir la identitat pròpia de cadascuna de les delegacions i implicar la gent de la seva localitat perquè conegui l'Hospitalitat. La festa es va celebrar a Viladecans, on ens vam sentir molt aollits. En arribar, els assistents ens vam trobar amb un gran cartell de benvinguda i una taula parada amb gerres de xocolata desfeta, safates de melindros i diversitat de pastissos casolans.

Aquests moments d'alegria inicial van ser molt importants per entrar a l'acte central de la trobada amb una gran predisposició espiritual: l'Eucaristia. La celebració va ser presidida pel bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés, i una imatge de la Mare de Déu de Lourdes, que els joves de la delegació van entrar en processó. L'acte va ser molt jo-

ios gràcies a les cançons del grup d'animació de l'Hospitalitat i la participació de totes les delegacions, que van portar un ciri representatiu de la seva presència allà. Al sermó el bisbe ens va recordar que la vida de Jesús no va ser fàcil, que va patir molt, fins a morir a la Creu, i va destacar que tot aquest patiment va tenir un final gloriós, un final de resurrecció.

En sortir de l'església, ens vam trobar amb la sorpresa de la visita dels castellers i dels gegants del poble, que van ballar i fer pujar castells, amb tots els hospitalaris, els malalts i persones discapacitades i acompanyants contents i divertits de tant mirar enlaire i aplaudir.

Després, els més 500 participants van anar cap al Pavelló a dinar. L'àpat va estar acompanyat d'una encisadora cantada d'havaneres i dels parlaments a càrrec del bisbe i l'alcalde del poble. La Delegació va fer entrega d'un record de la trobada a les altres localitats i va passar el testimoni a la delegació de Mataró, que l'any vinent assumeix el repte d'organitzar la diada. Els moments finals de sobretaula van permetre recordar i compartir les vivències i les experiències de Lourdes.

L'Hospitalitat i les seves delegacions van agrair enormement a la de Viladecans aquesta trobada tan afectuosa i acollidora.

EL CONSULTORI**PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL**

pel Dr. Joan Antoni Mateo

Autoajuda o pelagians anònims...

Es pot ser cristià sense anar a missa ni pregar? Amb una amiga vam triar uns llibres per Sant Jordi. Ella va escollir un títol d'autoajuda per regalar a un malalt. Jo li vaig dir que aquest llibre no ajudava en cristià... Ella em respongué que, tot i que es considera cristiana i admira molt Jesús, no té necessitat de la missa i els sacraments...

No sé com va anar ben bé la conversa, però la idea de fons és clara. Es planteja un cristianisme d'auto-realització. Dit d'una altra manera, i en paraules del papa Francesc, un cristianisme de tall «pelagià». El tema té molta actualitat. Fa poc, la Congregació per a la Doctrina de la Fe ha publicat un document sobre alguns aspectes de la salvació cristiana (*Placuit Deo*). Parla d'una distorsionada visió de Jesucrist que correspon més a un model que inspira accions generoses, amb les seves paraules i gestos, que no pas a Aquell que transforma la condició humana, incorporant-nos a una nova vida reconciliada amb el Pare i entre nosaltres a través de l'Esperit Sant. I es pregunta: com podria Crist ser mitjancer en l'Aliança de tota la família humana, si l'home fos un individu aïllat, que s'autorealitza amb les seves pròpies forces? Es tracta de variacions de la vella heretgia pelagiana que pretén que podem imitar el Crist amb les nostres pròpies forces, sense l'ajut de la Gràcia. I per aquí va tanta literatura d'autoajuda que no és gens innocent. Més recentment, el Papa en la nova exhortació apostòlica ens posa en guàrdia d'aquest error. Escoltem-lo: «Els pelagians van començar a atribuir un poder exagerat a la voluntat humana, a l'esforç personal. Tot i que els pelagians moderns parlen de la gràcia de Déu amb discursos edulcorats, en el fons solen transmetre la idea que tot ho podem amb la nostra voluntat...» Es redueix el cristianisme a una proposta ètica (valors) que nosaltres podem realitzar. Ja ho veu per on va la cosa.

PER ENVIAR CONSULTES AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com

Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

 Cartes

Xàldigues per a l'alegria

«Riure's de sis mil coses»

Un pare del desert jeia moribund i envoltat de germans que plo-raven. El malalt va obrir els ulls i es va posar a riure. Al cap d'un temps va tornar a riure. Per tercera vegada, es posà també a riure, amb més ganes. Els germans, en veure això, li preguntaren: «Pare, per què rius tan de gust, mentre nosaltres plorem?» Ell digué: «He rigut perquè temeu la mort. Després, perquè no esteu preparats per morir. I la tercera, reia perquè vaig a l'alegria i a la felicitat eterna, amb Déu.» Passats uns moments, va tancar els ulls terrenals per obrir-ne uns de més grans... La fe, l'esperança, l'amor, ajuden i molt. Haver descobert i fruit de cinc o sis veritats fonamentals, i viure-les plenament, ens portarà a riure'ns de nosaltres mateixos i de tot allò que ens pot succeir de bo i de dolent, de favorable o d'advers. Aleshores, serà quan podrem riure'ns de cinc o sis mil coses més que ens puguin passar.

J. M. ALIMBAU ARGILA
(Medalla de Plata de l'Institut de Teologia Espiritual)
*Xàldigues: espurna de foc, d'un tronc resinós, en cremar-se

Enhorabona

Mai no és tard per felicitar i donar l'enhorabona a una revista com *Catalunya Cristiana* pels seus 2.000 números de publicació. Una revista que et mostra la realitat de l'Església en el seu tarannà quotidià. Soc una persona de 82 anys, de Badalona, molt conscienciada amb l'ajuda als més desfavorits. En l'últim número he llegit l'escrit d'una mare que m'ha fet pensar en tantes i tantes mares que pateixen per molts motius... confiant sempre en el Bon Déu.

No defalliu, estimats col·laboradors, que la vostra feina, estigueu-ne segurs, dona el seu fruit. Ah, i el nou format molt bo! Diuen que «renovar-se o morir». Vosaltres heu optat pel primer i heu encertat de ple. Enhorabona de nou a tots i al vostre director Mn. Jaume Aymar, a qui tinc el goig i la sort de conèixer molt de prop.

MONTSERRAT ILLA
Badalona

Polítics privilegiats i la renda

Em comenten que a Suècia, els diputats federals viuen a la capital en apartaments de 40 m². Això ho consideren un luxe perquè, abans dels anys noranta, els parlamentaris dormien al seu despatx. Cap parlamentari no té secretària ni ajudant particular ni, per descomptat, cotxe o xofer.

Si això és cert, comprenc que els nostres polítics estiguin aferrats als seus càrrecs perquè ningú no els guanya en privilegis, prebendes i salaris elevats... Però, a costa de què? Estem en plena campanya de la renda: quants sofriments de molts espanyols seran maltractats, ignorats i mal utilitzats per personatges que es pensen que els diners públics no són de ningú i que no són conscients de quant d'esforç hi ha en cada euro que manegen?

PILAR CRESPO ÁLVAREZ
Terrassa

Diferents manifestacions

Si algun cap de setmana no teniu pla amb la família, per fer alguna cosa diferent i distreure-us, podeu viure l'experiència d'anar a una manifestació. El diumenge 15 d'abril, en aquest país es van manifestar multitudinàriament diferents col·lectius: els que reivindicaven la caça; els pensionistes, per demanar una millora de les pensions; els que exigien la llibertat dels presos implicats en la problemàtica de l'independentisme a Catalunya; els de Pro Vida, per defensar la vida humana des de la concepció fins a la mort natural, i segur que me'n deixo alguna.

Certament, hi ha molts motius perquè milers de persones surtin al carrer. Potser això servirà perquè el govern prengui mesures per solucionar el que s'hi reivindica. Això, sempre que es porti a terme amb una convivència pacífica i que es respecti la llibertat d'expressió, encara que no pensem igual que ells.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

MACIÀ GRAU
Barcelona

Un grup d'estudiants de la Facultat de Comunicació Blanquerna impulsa una campanya a les xarxes per combatre la islamofòbia

«Bethekey», la clau per lluitar contra l'odi

Quan parlem de les conseqüències de l'atemptat que va colpejar la ciutat de Barcelona el 17 d'agost passat, el primer que ens ve al cap són les imatges de les víctimes i els seus familiars, però la repercussió que va tenir a la societat va molt més enllà, com ho demostra el gran nombre d'incidents que han colpejat la comunitat musulmana els darrers mesos. Les mesquites de Granada, Sevilla, Logronyo i Fuenlabrada han denunciat diversos atacs, així com pintades amb frases amenaçadores: «Assassins, ho pagareu» o «Stop Islam». Els atacs fins i tot han causat algun ferit, com va ser el cas d'un jove marroquí de 14 anys que va ser agredit físicament mentre li cridaven «moro de merda» a Port de Sagunt (València)

el 22 d'agost passat. Tots aquests incidents ens demostren que l'odi cap a l'islam està arrelant a poc a poc a la societat, i que l'atemptat va ajudar a accelerar el procés. Són cada vegada més els que veuen els musulmans com una amenaça, fins al punt que els incidents per islamofòbia han augmentat un 106,12% a Espanya l'últim any. Esteban Ibarra, coordinador de la Plataforma Ciutadana contra la Islamofòbia, ja va avisar fa uns mesos d'aquestes circumstàncies, explicant que ens trobem «davant d'una brutal onada d'islamofòbia».

Les xarxes socials, un element essencial

Un dels factors que més ha influït en aquest creixement de la islamofòbia és el mal ús de les xarxes socials, ja que s'han convertit en un terreny de proliferació de l'odi, on molta gent aprofita l'anonimat per atemptar contra la dignitat d'individus i col·lectius. Així doncs, no és estrany trobar-hi a diari manifestacions d'odi en totes les seves vessants: racial, ideològic o sexual, entre d'altres.

Tot i això, les xarxes socials poden servir també per a tot al contrari. De la mateixa manera que va en augment el nombre de persones que se sumen al discurs d'odi, també són cada vegada més les que hi volen fer front i utilitzen les xarxes per mostrar que hi estan en contra. És per aquest motiu que hi podem trobar un gran nombre

Obri les portes al millor especialista en neteja de centres educatius

Obrirà les portes al futur

Ens adaptarem a les noves necessitats en neteja del seu centre educatiu

Netejant, posem tots els sentits

Treballem per a la: **SACRADA FAMILIA**

Carrer Can Pi, 17 3r (Abans Carretera antiga del Prat)
08908 l'Hospitalet de Llobregat (BARCELONA)
Tel. 902 010 977 Fax 93 418 87 27 www.lunet.es comerciolunet.es

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
 - PSICOTÈCNICS
 - LLICÈNCIA D'ARMES
 - LABORALS I ESCOLARS
 - NÀUTICA
- INFORMEU-VOS-EN:**
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

Tres dels components del grup acompanyats de Míriam Díez, a la dreta.

LYDIA DIONÍS
«Volem aconseguir que les noves generacions puguin créixer en un món on el discurs d'odi no existeixi»

d'iniciatives solidàries, campanyes a favor de la igualtat, i projectes benèfics que busquen posar fi a l'odi i la discriminació.

«Bethekey», o lluitar contra l'odi a les xarxes

Una de les iniciatives més recents creades per posar fi al discurs d'odi és *Bethekey* (en anglès, «sigues la clau»), una campanya centrada a erradicar la islamofòbia, que té una particularitat que la fa molt especial: l'han impulsat set estudiants universitaris. Aquests alumnes, d'edats i estudis molt diferents, a partir de l'atemptat del 17 d'agost, van començar a observar actituds intolerants cap a la comunitat de l'islam al barri del Raval, lloc on està situada la facultat on estudien, la Facultat de Comunicació Blanquerna. Partint d'aquesta percepció, i amb l'ajuda de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura, van decidir que havien de treballar junts per erradicar la islamofòbia de la societat.

La seva campanya consisteix a animar tots els usuaris de Facebook, Instagram i Twitter que pengin a les xarxes una fotografia d'una clau, que simbolitza la clau per eliminar l'odi de la societat. Totes les imatges de les claus es publiquen al perfil de

les seves pàgines, acompanyades del text «sigues la clau per eliminar l'odi», i després es guarden per fer cartells, adhesius i altres elements que serveixin per promoure la iniciativa. A més, els creadors del projecte també publiquen a la xarxa periòdicament frases de referents mundials, com Nelson Mandela o Mahatma Gandhi, així com notícies i testimonis que incitin al diàleg i al respecte. L'objectiu, tal com explica la cap del projecte, Lydia Dionís, és «aconseguir tenir repercussió social, i que la campanya vagi creixent i sigui coneguda i visible».

La proposta per posar en marxa la campanya va arribar als estudiants de la mà de Míriam Díez Bosch, directora de l'Observatori Blanquerna, que va coordinar els set alumnes perquè formessin part del projecte: «La Míriam ens va posar en contacte, i ha estat una gran oportunitat de relacionar-nos amb gent que no coneixíem», explica Lydia Dionís. Ella és la més petita dels set, ja que actualment fa primer de Relacions Internacionals, però tot i això es mostra molt il·lusionada de formar part d'aquest grup: «En rebre el mail amb la proposta, no vaig dubtar a formar-ne part, és una bona manera de contribuir a erradicar la islamofòbia.»

La clau simbolitza la clau contra l'odi.

Una campanya d'abast internacional

En un inici aquesta iniciativa va sorgir per erradicar la islamofòbia del Raval, lloc on l'havien detectat per primera vegada, però l'objectiu d'aconseguir que la campanya continuï creixent ha fet que actualment també influeixi més enllà del barri: «Està centrada al Raval, però volem que arribi a un àmbit més gran», explica Lydia Dionís.

El projecte, a més, té el suport de Facebook, que n'és un dels patrocinadors, i això encara el dota d'un caràcter més internacional. És per això que totes les publicacions

a la xarxa es fan en diversos idiomes, des del català i el castellà fins a l'anglès o fins i tot l'àrab, fet que els ha permès rebre imatges i missatges d'usuaris d'arreu del món, com per exemple dels Estats Units, Eslovènia, el Marroc o Alemanya, entre d'altres.

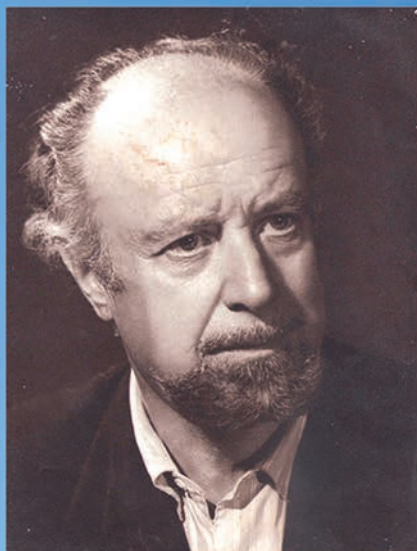
El proper 14 de maig serà una data clau per a la campanya, ja que els alumnes sortiran als carrers del Raval per mostrar el projecte i demanar la participació dels ciutadans perquè contribueixin a eliminar la islamofòbia. Aquest mateix dia, al plató de la Facultat de Comunicació Blanquerna, es reuniran amb joves de diferents confessions i conviccions per debatre quina creuen que ha de ser la clau per canviar el discurs islamòfob, en una sessió oberta a tothom i en la qual també participará Míriam Hatibi, activista a favor de la diversitat cultural.

Com ha explicat Lydia Dionís, tot aquest treball és per aconseguir que «les noves generacions puguin créixer en un món on el discurs d'odi no existeixi». És a les nostres mans decidir si volem ser una de les claus per canviar el discurs, i aconseguir erradicar l'odi de la societat.

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

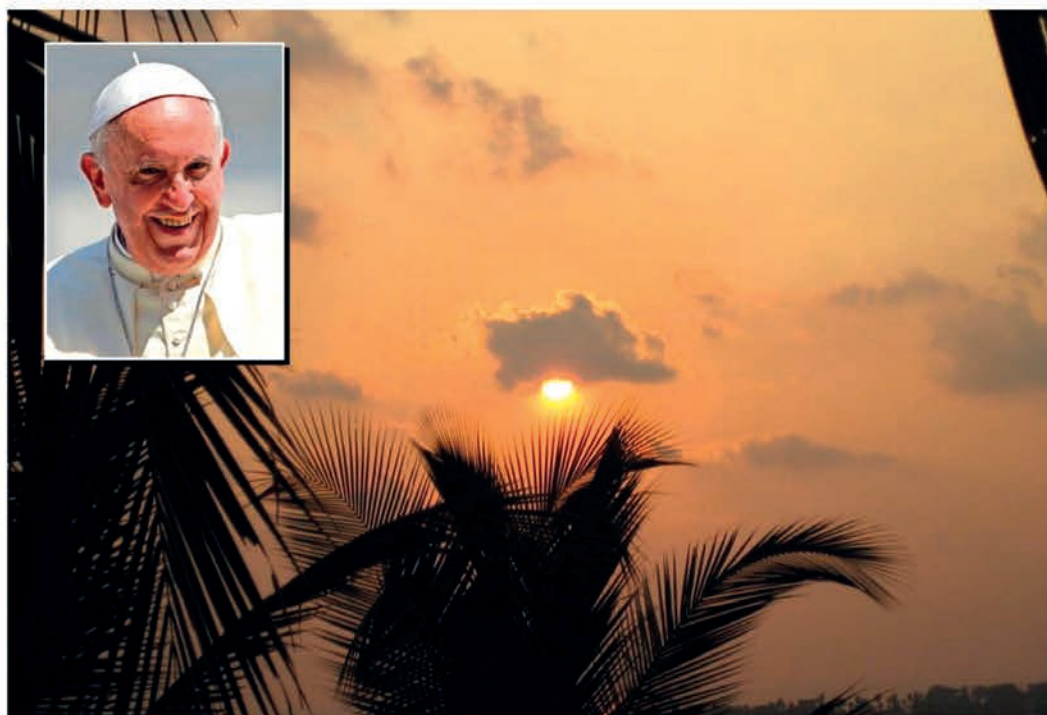
*"Braços en creu damunt la pia fusta,
Senyor, empareu la closa i el sembrat,
doneu el verd exacte al nostre prat
i mesureu la tramuntana justa
que eixugui l'herba i no ens espolsi el blat."*

Oració del Crist de la Tramuntana
en el 50è aniversari de la mort de Carles Fages de Climent
cada diumenge a les 20 h

Barcelona, 106.6 / Tarragona, 100.6 / Girona, 103.4 / Lleida, 91.5 / Catalunya Central, 93.7 / Vic, 98.4
Tortosa, 90.1 / El Garraf, 96.8 / La Cerdanya, 104.4 / La Seu d'Urgell, 105.0 / Andorra, 107.5

1

FRANCESC i la CASA DE TOTS

Carta «Laudato Si'» — «Lloat sigueu» —

Una Carta encíclica del papa Francesc

En la festa de Pentecosta de l'any 2015 el papa Francesc va publicar la Carta encíclica «Laudato Si'» (LS) sobre l'ecologia integral, i ara en celebrem el tercer aniversari. Es tracta d'un document d'una actualitat evident que és objecte de debat arreu del món, perquè el tema que planteja afecta tota la humanitat.

Francesc ha manifestat expressament que **els destinataris de la seva Carta són tots els homes i dones de bona voluntat** que estan preocupats pel medi ambient i per la salut del planeta, de tots els països del món.

Ens ha satisfet poder comprovar que aquesta Carta ha estat molt ben acollida, també per part de persones que professen altres religions diferents de la catòlica, i fins i tot per part de no creients. No ens ha de sorprendre, perquè **Francesc s'ha guanyat una autoritat moral indiscutible**, i en aquesta ocasió s'ha proposat aconseguir que el seu missatge sobre la greu crisi ecològica arribi a tothom, sense distinció de races, creences i cultures.

A més a més, ha manifestat que li agradaria que el contingut d'aquesta Carta fos objecte de diàleg, i fins i tot de debat. Per això, en el capítol cinquè suggereix alguns **camins de diàleg** que «poden ajudar-nos a sortir de l'espiral d'autodestrucció en què ens estem submergint» (LS 163).

En els breus articles que us oferirem al llarg dels propers mesos ens proposem de reflexionar a partir dels pensaments que el papa Francesc exposa en la seva Carta, i hi suggerirem **qüestions que poden suscitar comentaris i debat**, amb la finalitat d'aconseguir que tots coneguem la seva manera de pensar i així puguem transmetre els seus missatges als adolescents i joves dels nostres ambients.

Per començar, heus aquí unes reflexions a partir dels paràgrafs de la **Introducció** d'aquesta Carta, tan interessant.

1 EL PERQUÈ d'aquesta Carta encíclica sobre l'ecologia integral

Francesc s'ha inspirat en el preciós càntic del sant d'Assís «*Laudato Si', mi Signore*» — «*Lloat sigueu, Senyor meu*». En aquest càntic sant Francesc recorda que **la creació és la casa de tots**, una llar que se'ns mostra com una germana amb la qual compartim l'existència i com una mare que ens acull amb els braços oberts: «*Lloat sigueu, Senyor nostre, per la nostra germana Terra, la qual ens sosté i governa, i que produeix diversos fruits amb acolorides flors i herbes*» (LS 1).

Però la nostra germana clama pel dany que li provoquem a causa de l'ús irresponsable i l'abús dels béns que Déu hi ha posat.

Per una raó: **els éssers humans hem crescut pensant que som els propietaris i els dominadors de la terra, i que hem estat autoritzats per espoliar-la**. Ara lamentem que la violència que hi ha en el cor humà, ferit pel pecat, també es manifesti en els símptomes de malaltia que advertim en el sòl, en l'aigua, en l'aire i en els éssers vivents.

Entre els pobres més abandonats i maltractats, també hi hem de comptar la nostra oprimida i devastada Terra. Sembla que hem oblidat que el nostre propi cos està constituït per elements del planeta Terra, que el seu aire és el que ens dona l'alè, i que la seva aigua ens vivifica i restaura. (cf. LS 1-2).

2 EL PROBLEMA ECOLÒGIC és un problema humà

El problema ecològic no és una qüestió que només afecta la natura material, sinó que és un problema eminentment humà, en un doble sentit: perquè els humans som la veritable causa del problema ecològic, i perquè les seves conseqüències afecten tots els éssers humans. **La solució a aquest greu problema passa necessàriament pel canvi en la nostra manera de comportar-nos**.

La nostra vida està estretament vinculada a la natura, en el seu sentit més ampli. No podem viure al marge dels altres éssers creats. I menys encara, destruir-los. «*En la mesura en què tots generem petits danys ecològics, som cridats a reconèixer la nostra contribució —petita o gran— a la desfiguració i la destrucció de la creació*» (LS 8).

El canvi en els hàbits de consum és fonamental, perquè els residus que generem impediran que el planeta Terra sigui sostenible. Per tant, ens cal fugir del consum desmesurat; això exigeix un **canvi global en els models de producció**, la qual cosa comporta riscos que hem de preveure i que, en la mesura que sigui possible, ens cal evitar. Ens hi juguem el futur.

«Tota pretensió de cuidar i millorar el món comporta canvis profunds en els estils de vida, els models de producció i de consum, i les estructures de poder que avui regeixen les societats» (LS 5).

- Creus que és a les nostres mans canviar els actuals models de producció i de consum? És una utopia inassolible?
- Quin compromís pots assumir per col·laborar en la promoció d'algun canvi que consideres necessari en el teu entorn natural?

edebé

Extracte del llibre *Carta del PAPA FRANCESC — ECOLOGIA INTEGRAL*
Selecció i desenvolupament: FRANCESC RIU i MARGARIDA MOGAS

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Enlairament del coet SpaceX Falcon 9 que transportava la nau TESS de la NASA.

El satèl·lit TESS observarà exoplanetes

Ha estat llençat a l'espai a la matinada de dimarts 17 d'abril. I al cap de dos mesos, a mitjans de juny començarà la seva feina. Es tracta d'una sonda construïda pels americans (la NASA) que orbitarà entre la Terra i la Lluna durant dos anys fent observació dels possibles planetes que trobi orbitant estrelles relativament pròximes, astronòmicament parlant, o sigui situades a menys de 300 anys llum de distància. El seu nom TESS és l'acrònim de com es diu en anglès Satèl·lit de Sondeig d'Exoplanetes en Trànsit.

El seu pressupost ha estat relativament mòdic: 337 milions de dòlars. I s'ha construït per substituir el telescopi espacial Kepler que també s'havia enviat per a una missió semblant, però que només va descobrir 2.600 exoplanetes, investigant tan sols en una petita regió del cel: un 0,25% de la volta celeste (i amb un cost molt més alt: 650 milions de dòlars) mentre que el TESS n'explorarà un 85%. És un objecte de quatre càmeres telescòpiques que té només 1,5 metres de llargada per 1,2 d'amplada, i 362 kg de pes. L'òrbita la descriurà amb 13,7 dies, o sigui amb la meitat de temps amb què la Lluna descriu la seva. Així anirà sincronitzat amb el nostre satèl·lit. I se li ha fixat una òrbita el·líptica molt allargassada

(va de 108.000 a 373.000 km) que s'ha triat per optimitzar el temps d'observació. Transmetrà les dades, que vagi recollint, un cop cada dues setmanes, durant tres hores d'emissió, en el moment en què es trobi més a prop nostre.

La missió que se li ha confiat té de durada dos anys. Buscarà els planetes amb el mètode de trànsit que, com sabeu, vol dir detectant la lleu minva de llum que experimenta periòdicament una estrella quan un planeta li passa pel davant. Només observarà, com hem dit, la cosa en estrelles que es trobin a menys de 300 anys llum de distància. Ho farà concentrant-se durant 27 dies en una regió determinada del cel, per passar tot seguit a la següent. Durant el primer any escrutarà el cel de l'hemisferi sud, i durant el segon el del nord. Les dades es faran públiques perquè altres equips d'investigació ja puguin fixar l'atenció en els planetes més interessants trobats.

Diguem, per acabar, que en tot això hi ha participació espanyola. Són astrònoms de l'Institut d'Estudis Espacials de Catalunya (IEEC) i de l'Institut d'Astrofísica de Canàries (IAC). També l'observatori de Calar Alto (Almeria), amb el seu instrument Cármenes, hi prendrà part. Que tota aquesta col·laboració tingui èxit en els resultats que hom espera!

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA

Arxiver dels caputxins

El malrubí o marrubí (llat., *Mar-rubium vulgare*; cast., *marrubio*) és una planta remeiera que creix arreu del país. Els antics frares la descriu així: «Malrubins és una herba que's cria en paratges sechs; és de dos peus de alsària ab las camas cobertas de borra blanca quadradas, fullas rodonas, escabrosa y de un verd clar, les flors petites y blancas.» Aquesta planta se solia usar com a estomacal i, també, com a febrífug en les epidèmies de tifus i per guarir tota mena de malalties respiratòries. Àdhuc s'aplicava per a les malures de la vista i de la pell: «*Sus hojas aplicadas con miel purifican las llagas sucias y atajan aquellas que van paciando la carne. Aplicado el marrubio a los ojos con vino y miel esclarece la vista*», escriví l'any 1555 el cèlebre metge imperial D. Andrés de Laguna (*Acerca de la materia médica*, III,113). Semblantment, els frares caputxins del convent barceloní de Santa Madrona, poc abans de l'exclaustració de 1835, i a propòsit dels marrubins, escriviren que s'empren contra la tos i, a més, «*el marrubio tiene una acción tónica que aumenta*

la actividad del estómago, excita la secreción de la orina, activa la transpiración, facilita la expectoración, provoca el menstuo y determina la resolución de los tumores fríos, y es recomendable para las llagas y úlceras» (BHC, *Pócimas de capuchino*, 61).

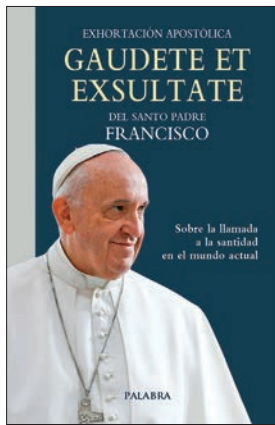
Els caputxins d'abans de l'exclaustració elaboraven un licor estomacal que havien après de la tradició pairal catalana on, entre els elements a combinar, calia posar-hi algun brot de malrubí. Aquest licor (segons una recepta segurament recollida durant alguna predicació a la població gironina de Riudarennes) s'havia de fer tot macerant un conjunt de bosses d'herbes (ja assecades) posades dins d'una garrafa amb aigua.

De les nombroses propietats del malrubí en feu esment Odó de Meudon (vegeu a la BUB, Ms 163, *Libri Macri de virtutibus Herbarum*, Nàpols 1477, f. 50, *Marrubium*). D'ací a quinze dies us parlaré, si Déu ho vol, de l'herba prima, que és una de les plantes remeieres més apreciades per desfer els càlculs urinaris.

TRADICIONS REMEIERES

El malrubí
és un bon
estomacal

PAPA FRANCISCO
Exhortación apostólica
Gaudete et exsultate
Palabra, 2018, 124 pàg.

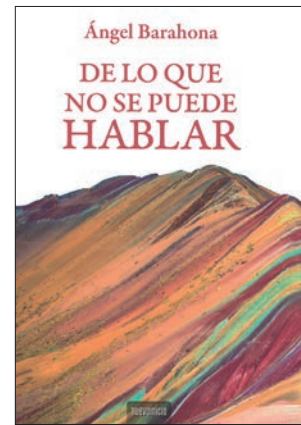
El papa Francesc acaba de publicar la seva tercera exhortació apostòlica: *Gaudete et exsultate*. El document consta de cinc capítols i 177 paràgrafs.

Amb un llenguatge clar i directe, ens indica que el camí de la santedat és cercar la unió amb Jesucrist i que allò que importa és «cercar i trobar Déu en totes les coses».

ANTONIO GIL MORENO
Deja que te sorprenda la vida
Paulinas, 2018, 87 pàg.

Aquest llibre és tota una invitació, no només a les sorpreses de la vida, sinó a viure esperançats. O el que és el mateix, oberts «a l'imprevist», perquè «Déu és una sorpresa contínua». Està farcit de vivències personals, de testimonis clarividents, d'apunts recollits al fil de la vida, a aixecar-nos del fracàs i la derrota, a somiar desperts per construir entre tots un món millor, més humà i més cristià.

ÁNGEL BARAHONA
De lo que no se puede hablar
Editorial Nuevo Inicio, 2018, 570 pàg.

L'Àlicia, una dona del seu temps, moderna, oberta, trenca amb la tradició en què ha estat educada. Després de molts anys com a professora de Filosofia, fidel a les seves amistats, amb successius fracassos sentimentals, experimenta una crisi existencial i decideix embarcar-se en un viatge al Perú, que resulta ser una aventura interior insospitada, plena d'emocions.

JOHN JULIUS NORWICH
Historia de Venecia
Ático de los Libros, 2018, 830 pàg.

Venècia és una ciutat extraordinària que encara avui atreu milions de visitants cada any. Des dels seus inicis en el segle V com un poblat de cases de comerciants modestos, passant pel seu ascens a potència naval i comercial, fins a la dissolució de la Sereníssima República per Napoleó el 1797, Norwich ens ofereix un retrat apassionant al llarg del temps de la cèlebre ciutat dels canals.

**JOAN SAYERAS, JAUME TORRENT
MERCÈ TORRENT**
Cocinar per a la colla
Edicions Cal·lígraf, 2018, 166 pàg.

Aquest llibre pretén ser una eina útil per a aquelles persones no professionals a qui els agrada cuinar i que afronten el repte de fer-ho per a grups una mica nombrosos, des de vuit fins a quatre-centes persones. A partir de la seva experiència personal, els autors ens proposen un recull de receptes i trucs per preparar un bon àpat amb el grup i gaudir-ne.

ANDRÉS RUIZ TARAZONA
España en los grandes músicos
Ediciones Siruela, 2018, 279 pàg.

Joseph Haydn, Wolfgang Amadeus Mozart, Frédéric Chopin, Richard Strauss, Maurice Ravel, entre altres, són figures fonamentals dels tres darrers segles: XVIII, XIX i XX.

Aquesta obra és un repàs apassionant a la relació amb Espanya dels grans compositors de la història, de la mà d'un dels musicògrafs més destacats del nostre país. Un llibre per llegir sense presses.

CRÍTICA DE CINEMA

SIN RODEOS

DIRECCIÓ: Santiago Segura
INTÈRPRETS: Maribel Verdú, Diego Martín, David Guapo, Cris­tiana Castaño, entre altres
MÚSICA: Roque Baños i Tessy Diez
GÈNERE: comèdia
 87 minuts
 Espanya

Podem dir sempre tota la veritat?

La Paz és una dona, de mitjana edat, que té tot el que hom desitjaria i definiria com tenir una bona vida. Té feina, una parella, una amiga, un pis.... Amb tot, veu que li manca alguna cosa. No és feliç i se sent malament perquè o bé la seva gent no li fa cas o la tracten com si fos la seva minyona.

No li fa cas el seu cap, un as­setjador sexual (de tota dona que sigui al voltant seu), i que contracta una noia més jove, una *influencer* que ha de ser la seva supervisora i que esdevé la seva rival. La seva germana no li fa cas perquè la seva vida són els gats. Viu amb un d'ells i per a ell, i el prefereix a viure amb un humà. La seva amiga no se l'escolta perquè espera, enganxada al mòbil, les trucades d'un ex, que no es produiran mai. Se sent com la minyona de la seva parella que es creu un gran artista perquè amb dies i dies fa una ratlla negra sobre un llenç blanc; la minyona també del fillastre adolescent que s'aprofita del seu pis, del seu menjar i, fins i tot, del seu llit; la minyona del

seu exnòvio que té una relació amb una dona controladora i possessiva. Aquesta és l'anguniosa vida de la Paz. Un dia va a veure un «curan­dero hindú» qui li dona un beuratge per ajudar-la a expressar els seus sentiments. L'efecte és immediat perquè posarà tothom al seu lloc dient les veritats a la cara i sense mossegar-se la llengua.

Podem dir sempre la veritat, tota la veritat? El film la diu. Amb esce­nes que ens resulten còmiques, el que es vol mostrar és la immaduresa en què viu aquesta nostra societat, serveixin d'exemples la «dieta dels *potitos*» o l'embriaguesa crònica del veí de dalt. Tanmateix, mostra l'alliberament de la dona que troba la seva autoestima en el moment que diu el que pensa, passi el que passi. Altres temes més secundaris, interpretats per la colla «d'*amiguetes*» de Santiago Segura, són les relacions a través de les xarxes socials (i tot el que neix amb elles: *influencers*, tuits, *likes*...), l'obses­sió per la pròpia imatge i/o la feina mal feta.

AMB BON HUMOR**MONTSERRAT CLAVERAS**

Dra. en Història de l'Art i professora de Religió

CRÍTICA LITERÀRIA

ANNA MARIA GAYA
Historiadora

L'amor en l'era d'internet

LLUÍS ARAGONÈS
JOANA-ALBA CERCÓS

Escriu-me aviat

Pagès Editors, 2018, 140 pàg.

El llibre descriu la història d'amor de dues persones que es coneixen a través del correu electrònic. La narració parla de les preocupacions del segle XXI: la mort, la soledat, la individualitat, etc. Es tracta d'un text que està molt ben escrit i que s'estructura com si fos un diàleg epistolar, fet d'*e-mails*.

Com seria l'amor de lluny, en l'actualitat? Després d'una visita al Celler Gotim de Gratallops, l'Alba Ponté escriu un correu d'agraïment pel tracte rebut al seu gerent, Jan Peiró. La resposta suposa l'inici d'un diàleg, en forma de cartes, on comparteixen els seus mons —del Priorat al barri barceloní de la Ribera—, la descoberta de les seves vides i els secrets que amaguen a través de les lletres que cada dia anhelan, mútuament, rebre i llegir... fins a seduir-se, des de la distància, amb paraules, versos i cançons. «Parlar amb tu des de l'escriptura, m'embriaga. Acaricio el desig de poder-te veure aviat i sé que a tu et passa el mateix, des d'aquest desconcert que apunta insistentment, i des de les contradiccions que m'expliques que sents.» «T'escriuré, ens escriurem i, potser algun dia, omplirem el buit de les paraules.»

Aquesta història escrita a quatre mans s'inspira en obres relacionades amb els trobadors i *l'amor de lonh* traslladant l'amor cap a una persona desconeguda i distant en l'era d'internet. La lectura de la novel·la es pot fer a través de diferents estrats: des de les cartes dels seus personatges «dos rius paral·lels» que fan «el mateix camí sota els mateixos cels»; i des de les seves veus que s'endinsen a la recerca de referències literàries, musicals i de pensament... per créixer i convertir-se en «les fulles d'herba i de vida». Per confluïr, mitjançant el diàleg de la paraula escrita i la intertextualitat, i fer un particular homenatge a aquells autors que «ens han canviat les coses i a nosaltres».

A la web <http://www.pageseditors.cat/ca/cataleg/col-leccions/narrativa.html> hi ha una Guia de lectura que amplia la informació sobre els autors que es referencien al llarg de les cartes de *Escriu-me aviat*, i les seves obres. Tot pensat per poder fer un ús didàctic de l'obra a través dels diferents nivells d'aprofundiment que permet.

RAUXA

Ell ens contempla

EDUARD BRUFAU

El cristià sap que Déu parla a cadascú personalment, i que ho pot fer de mil maneres diferents; el cristià és conscient que per a cadascú hi ha una crida concreta i personal, la qual, fins i tot si és compartida amb d'altres, no és mai idèntica; també creu que la Providència divina tot ho disposa i que aquesta es transparenta en tota la nostra existència.

I malgrat tot això, alhora, podem passar per aquesta vida sense sentir la seva veu, i podem esperar endebades saber què és el que Ell concretament ens demana. Tampoc no en sabem identificar l'empremta ni llegir en els fets de la nostra vida o del món l'acció de la seva mà. Que potser ens faltin sentits per captar-lo millor?, o és que tal vegada Déu no ens demana res? Nosaltres sí que li demanem coses, moltes, però per tota resposta

Ell sol quedar-se en silenci. A diferència de nosaltres, Ell no parla gaire i ens deixa fer, encara que ens equivoquem. Déu ens contempla, cara a cara, i amb això ja ens ho diu tot. Mentre nosaltres el bombardegem amb la nostra xerrameca ell no es cansa de contemplar-nos tal com som. Potser arribarà un dia que aprendrem a callar; llavors allargarem els ulls i ens trobarem amb la seva mirada.

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAJETÀ

El **diumenge 6 de maig**, a les 18.00, concert amb obres de Bernstein. Aportació voluntària a favor de la Fundació Manos Providentes. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

El **dilluns 7 de maig**, a les 19.00, conferència dels Dilluns dels Drets Humans sobre *El dret a la ciutat: un dret emergent del segle XXI?* C/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona, tel. 933 172 338.

FAMÍLIA FRANCISCANA

El **dimarts 8 de maig** a les 19.30, trobada de pregària sobre *La Verge Maria en l'espiritualitat franciscana*. Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció, pl. Universitat, 2 – Barcelona.

ESCOLA D'ANIMACIÓ BÍBLICA

Els **dimarts 8, 15, 22 i 29 de maig**, a les 17.00, sessions sobre *El llenguatge simbòlic en el evangelio de Juan* amb Javier Velasco-Arias, Enrique Grau i Quique Fernández. Parròquia Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, c/ Consell de Cent, 110 – Barcelona.

CASAL LOIOLA

Els **dimarts 8, 15, 22 i 29 de maig**, a les 19.00, taller del perdó amb Maite Valls, *rjm* (info@casaloiola.org).

FUNDACIÓ JOAN MARAGALL

El **dimecres 9 de maig**, a les 19.00, conferència d'Albert Balcells sobre *Liberalisme, obrerisme i religió*. Facultat de Geografia i Història (UB), c/ Montalegre, 6 – Barcelona.

JOSEP OTÓN

El **dijous 10 de maig**, a les 19.00, presentació del llibre de Josep Otón *Interioridad y espiritualidad* amb l'autor, Mons. Antoni Vadell, Marta Burguet i Fernando Cordero. Llibreria Claret, c/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.

AMICS DE SANT FRANCESC

El **dijous 10 de maig**, a les 20.00,

trobada sobre *L'orde templari* amb Joaquín Carrero. C/ Santaló, 80 – Barcelona.

CAPUTXINS CATALUNYA

El **divendres 11 de maig**, a les 20.00, Gabriel Magalhães parlarà sobre *Cristianismo y sociedad en la Europa contemporánea*. Riera de Sant Miquel, 1 bis – Barcelona.

ESPAI OBERT

El **dissabte 12 de maig**, a les 11.00, Jaume Flaquer i Àngel Miret parlaran sobre *Processos legitimadors de la violència*. C/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona.

MOVIMENT CRISTIÀ DE JOVES

El **diumenge 13 de maig** celebra el 20è aniversari: a les 18.00, record i celebració; a les 19.00, eucaristia; a les 20.00, refrigeri. Parròquia de Santa Madrona, c/ Tapioles, 10 – Barcelona.

VERITABLE VIDA EN DÉU

El **diumenge 13 de maig**, a les 18.00, trobada del grup d'oració a la capella de les Carmelites Missioneres (c/ Puiggarí, 1 – Barcelona). Més informació i llibre: Mercè Ferrer, tel. 935 304 806.

Girona

CATALONIA SACRA

El **dissabte 12 de maig**, a les 11.00, visita guiada a l'església i el monestir de Sant Feliu de Guíxols (www.cataloniasacra.cat).

Solsona

DOL

El **divendres 11 de maig**, a les 19.00, xerrada de Susana Vicente sobre *Dol i transformació* a la biblioteca municipal de Tàrraga.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Per la missió dels laics

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions

Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcrist

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Miquel Àngel Martín, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Juan M. Bajo, Pilarín Bayés, Montserrat Claveras, Agustí Codinach, Javier Elzo, Anna M. Gaya, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Ramon Ollé, Joan Pallarès-Personat, Josep M. Panadés, Quique, Ignasi Ricart, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Jordi Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Mercè Solé, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció: C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

JOAN ANDREU PARRA

Els Pastors cantaires de Betlem són els *Pastorets* propis de Castellar del Vallès, tot un patrimoni cultural dels castellarencs que l'any 2016 van celebrar el centenari de la seva primera representació. L'autor, Mn. Joan Abarcat, va deixar petjada ensenyant música als infants i joves i com a organista i mestre de capella a la parròquia de Sant Esteve de Castellar del Vallès. L'escriptor Jacint Torrents Puig (Santa Coloma de Gramenet, 1949) ha investigat durant un any i mig la vida d'Abarcat i ens ho mostra en un llibre amè —*Mossèn Joan Abarcat i Bosch (1863-1943). Un tortosí a Castellar del Vallès* (Onada Edicions, 2017)— que combina diversos gèneres: novel·la, dietari, documents de l'època...

Joan Abarcat: capellà, músic i escriptor. Per quin ordre?

Aquest és l'ordre correcte.

S'ha acostat al personatge per encàrrec de l'associació La Pedra Fina. Per què aquest interès?

Mn. Abarcat és l'autor i compositor dels *Pastorets* típics de Castellar, que són un signe d'identitat del poble i que la gent s'estima molt. D'aquesta sarsuela, la part musical és molt bonica i les lletres són conegudes per la gent. Aquests *Pastorets* es van estrenar el mateix any que Folch i Torres va estrenar els seus als Caputxins de la Diagonal.

Mn. Abarcat era el rector de Castellar?

No, era el que se'n deia un *beneficiat*: el sou li venia d'una deixa. En aquest cas, de la marquesa de Castellar, donya Emília Carles, viuda de Tolrà. Al poble hi havia un orgue idèntic al de Montserrat i la marquesa volia que el toqués algú que en sabés. De fet, Mn. Abarcat, que era de Tortosa, va estudiar amb un gran musicòleg també tortosí i veí seu, Felip Pedrell, que havia estat mestre de Falla, Albéniz i Granados. El 1911 va guanyar un premi en el concurs de la revista *Música Sacro-Hispana*. Va produir fins a seixanta-dues composicions musicals (sarsueles i altres peces).

S'ha acabat apreciament el personatge?

Al principi no em feia ni fred ni calor, però vaig anar descobrint una persona sensible, benhumorada i amant de la nostra llengua i de la música. El 1989 vaig anar a viure a Castellar del Vallès i em vaig anar vinculant

Jacint Torrents, biògraf de mossèn Joan Abarcat

«Mn. Abarcat era sensible, benhumorat i amant de la nostra llengua i de la música»

a la població. Més endavant, em van demanar polir els textos dels *Pastorets* de Mn. Abarcat, un text gens religiós i una mica naïf. La música s'ha arreglat i recentment s'ha fet un oratori per part del director del Conservatori de Música de Sant Cugat.

Heu parlat amb gent que el va conèixer? Quin record en guarden?

Sí, hi he parlat, per exemple amb una senyora molt gran, Pilar Homet i Comes. Té el record de quan ella tenia 12-14 anys. Després de la guerra portava a Mn. Abarcat en un cistell el dinar que li feia la mare. Els marquesos estaven a l'exili i ell ja no tenia un *modus vivendi*. Físicament era molt alt, curt de vista, cepat. Simpàtic, duia els nens a passejar, la seva era una casa oberta. Tenia molt bon caràcter, bona persona i va fer classes de música de franc als infants i joves del poble. Per això no el van matar a la guerra civil, va ajudar gent que el necessitava.

Al llibre s'hi recullen alguns textos en prosa i en vers de Mn. Abarcat. Quins en destacaria?

Mn. Abarcat és hereu de Pitarrà

i del teatre popular. Als seus escrits només surt la Mare de Déu i el dimoni. S'observa una formació molt fluïda en filosofia i teologia, pròpia dels seminaris d'aquell moment i que, de fet, va trigar a arribar. De poesia en té de ben fetes, maques. En prosa, tots els textos són sobre la Mare de Déu de la Cinta, i per això només l'hi publicaren a Tortosa.

Mn. Abarcat va viure com un esquinç la Setmana Tràgica i també la guerra civil. Va sentir en pròpia pell l'anticlericalisme?

He pogut accedir a un manuscrit d'una persona que havia estat escolanet amb Mn. Abarcat. Aquest home, amb 18-19 anys, estava en un comitè antifeixista i un dia va anar a buscar Mn. Abarcat, després que al juliol del 36 cremessin l'orgue, els retaules gòtics i renaixentistes de Castellar. Va ser una època en què es van viure assassinats de capellans en primera persona. L'antic escolanet va lliurar-li una cartilla de racionament especial en la seva condició de diabètic i va tranquil·litzar-lo assegurant-li que noli havia de passar res.

VII NIT de Ràdio Estel i «Catalunya Cristiana»

Agustí Codinach

Divendres 1 de juny del 2018

Presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal JOAN JOSEP OMELLA

20 h Santa Maria del Mar, actuació Orfeó Badaloní i Esbart Sant Jordi de l'Orfeó Badaloní

21.30 h Sopar a la Casa Llotja de Mar, c/ Passeig d'Isabel II, 1, de Barcelona

PREU:

50 euros: concert + sopar

10 euros: concert

c/c: "la Caixa"

ES88 2100 3013 2522 00406287

A l'hora de fer l'ingrés, cal indicar nom, cognoms i telèfon.

El resguard del banc és l'entrada per al concert i el sopar.

Les places són limitades. Es poden adquirir fins al 25 de maig.

L'entrada per assistir únicament al concert també es pot adquirir a Santa Maria del Mar per un preu de 10 euros, des d'ara i fins al mateix dia del concert.

Més informació: tel. 934 092 770 - lanit@radioestel.cat - lanit@catalunyacristiana.cat